

## Arrest

nr. 207 487 van 2 augustus 2018  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BOTERMAN  
' t Kloosterhof 15 - 17  
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. BOTERMAN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 augustus 2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Verzoeker wordt driemaal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), respectievelijk op 1 augustus 2016, 18 oktober 2016 en 27 april 2017.

1.2. Op 26 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

*U verklaarde een Irakese staatsburger van Arabische origine te zijn. U bent een soennitische moslim, geboren op 27 december 1985 te Bagdad. U woonde eerst in de wijk Ali Yarmouk te Bagdad, maar wegens het sektarische geweld verhuisde u in 2007 naar de wijk Al Amel te Bagdad. U bent gehuwd met M., R. Q. I. (...). Zij had reeds twee dochters uit haar vorige huwelijk, samen hebben jullie ook een zontje dat geboren werd nadat u Irak verlaten had.*

*U verklaarde dat u in 2004 in dienst trad bij het leger. Van 2004 tot 2007 werkte u als bewakingsagent van een luitenant-generaal. In 2005 nam u als soldaat deel aan de succesvolle bevrijdingsoperatie van een ontvoerde Australiër. Naar aanleiding van hun deelname aan deze operatie kregen enkele Irakese militairen asiel toegekend in Australië, maar omdat u zelf geen problemen ondervond bleef u in Irak. In 2007 werd u samen met zeven andere personen geselecteerd om een speciale opleiding van de Amerikanen te volgen. Tijdens deze opleiding van zes maanden werd u geleerd om op efficiënte wijze informatie te vergaren en te verwerken. Sindsdien werkte u bij de inlichtingendienst ("Istikhbarat") van het Ministerie van Defensie, waarvan de hoofdzetel in de groene zone van Bagdad gevestigd was. Binnen de inlichtingendienst bereikte u de rang van vice-officier. Uw taak bestond erin om misdrijven en corruptie binnen het leger te onderzoeken en aan te klagen. Enerzijds maakte u deel uit van een onderzoekscomité dat eerder praktische inspecties uitvoerde, zoals bijvoorbeeld aangaande de kwaliteit van het voedsel en de logeerplaatsen van soldaten, het tijdig ontvangen van soldij, de kwaliteit van militaire trainingen, etc. Anderzijds onderzocht u ook mensenrechtenschendingen die begaan waren door de legerleiding of militaire staf, zoals het stelen van vee van burgers of het onrechtmatig detineren van personen. U ging regelmatig op missie om de zaken ter plaatse te onderzoeken. Aan de hand van uw rapporten besloten uw oversten vervolgens om al dan niet gerechtelijke stappen te ondernemen tegen militairen die zich schuldig maakten aan misdrijven of corruptie.*

*Op 5 maart 2015 werd u samen met een collega op missie naar Samarra gestuurd om misdrijven te onderzoeken die daar begaan waren door de legerleiding van brigade 17. Brigadeleider M. B. (...), diens broer A. B. (...), en militieleider S. S. A. (...) (leider van Al Hashd Al Shaabi) werden verdacht van afpersing, diefstal van burgers en willekeurige aanhoudingen. De inlichtingendienst had immers informatie gekregen dat M. B. (...) en S. A. (...) de commandant van de kanonniers, R. M. A. H. (...) genaamd, onder druk zetten om maandelijks een som geld te betalen. U meldde aan uw oversten dat u de missie liever niet wou doen omdat S. S. A. (...) ook actief was binnen uw woonwijk in Bagdad. Daar werd echter geen gevolg aan gegeven en u werd toch naar Samarra gestuurd. In Samarra vergaarde u undercover informatie door vragen te stellen aan de aanwezige soldaten en door gedetineerden te bezoeken. Tijdens uw missie, op 14 april 2015, werd R. M. A. H. (...) door militieleden van Al Hashd Al Saabi overvallen en mishandeld. Diezelfde dag nog stuurde u uw eerste rapport naar uw oversten. Op basis van dit rapport werd een onderzoeksraad opgericht. Een tiental dagen later werd een extra delegatie naar Samarra gestuurd om de zaken verder te onderzoeken. Eind april 2015 vond een militair proces plaats tegen brigadeleider M. B. (...) en militieleider S. S. A. (...). Uw schriftelijke getuigenis speelde een belangrijke rol bij dit proces. M. B. (...) slaagde er echter in zich vrij te kopen via zijn connecties binnen het parlement.*

*Intussen bleef u in Samarra en onderzocht u ook misdrijven begaan door A. B. (...), de broer van M. B. (...). U rapporteerde aan uw oversten dat A. B. (...) personen onrechtmatig detineerde, losgeld voor hen vroeg en hen na betaling van het losgeld doodde in plaats van vrijliet. Op 1 mei 2015 vond een tweede militair proces plaats op basis van uw verslag, deze keer tegen A. B. (...) (als uitvoerder van de misdrijven) en opnieuw tegen M. B. (...) (als opdrachtgever van de misdrijven). Wederom slaagde M. B. (...) erin zich vrij te kopen via zijn connecties. A. B. (...) daarentegen, werd veroordeeld tot zeven jaar celstraf en ontzetting uit zijn militaire functies.*

*Op 6 mei 2015 werd u voor het eerst door onbekenden met de dood bedreigd via een sms. Diezelfde dag nog meldde u de bedreiging aan uw oversten. Zij beloofden u dat u zich zou mogen terugtrekken uit Samarra, maar gaven verder geen gevolg aan uw klacht. U moest nog tot 8 juni 2015 wachten voor u de officiële toelating kreeg om terug te keren naar Bagdad. In die maand kon u niets doen en moest u louter wachten in Samarra. Gedurende deze maand bleef u bedreigingen ontvangen. Na uw terugkeer ging u verder met uw werk en voerde u andere -kleinschalige- missies uit.*

*Op 20 juni 2015 vond een explosie plaats in de wijk Al Bayaa waar uw broer A. (...) als taxichauffeur werkte. Wegens de onveiligheid en chaos in de wijk kwam uw broer bij u logeren. Op 21 juni 2015 vertrok u om 6u 's ochtends naar uw werk. Rond 8u 's ochtends werd u op uw werk opgebeld door uw vrouw. Zij vertelde u in paniek dat het huis beschoten was door onbekenden en dat uw broer in jullie garage doodgeschoten was toen hij naar zijn werk wou vertrekken. U ging meteen naar huis en trof bij u thuis politiewagens aan. U vermoedde dat de daders van de Sadr-partij waren, dat zij handelden in*

*opdracht van M. B. (...) en S. S. A. (...), en dat zij het op u gemunt hadden maar per ongeluk uw broer in plaats van u vermoord hadden.*

*Uw vader diende klacht in over de moord en u vluchtte met uw familie naar de wijk Al Shaab. Sindsdien ontving u frequent doodsbedreigingen via uw telefoon en bent u niet meer uit werken gegaan. U nam geen officieel ontslag maar meldde aan uw oversten dat u tijdelijk niet meer zou komen werken. U leverde ook uw originele werkbades in.*

*U nam het vliegtuig van Bagdad naar Erbil en op 2 augustus 2015 reisde u per bus naar Istanbul. U stak de grens met Turkije op illegale wijze over omdat u bang was problemen te krijgen met de overheid wegens uw desertie. Vervolgens reisde u via Turkije, Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk naar België. U kwam op 22 augustus 2015 aan in België en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).*

*Vier of vijf maanden na uw aankomst in België ontving u weer dreigtelefoons. De bedreigingen waren zodanig specifiek dat u vermoedde dat u bespioneerd werd door drie van de zes Irakezen met wie u een kamer deelde in het opvangcentrum. Op 8 september 2016 diende u hiervoor klacht in bij de politie van Zwijndrecht. Uw klacht werd geseponneerd omdat uw sociaal assistente afraaide om er verder onderzoek naar te laten doen, aangezien zij dacht dat uw familie in Irak hierdoor problemen zou kunnen ondervinden. In oktober 2016 veranderde u van telefoonnummer waardoor u geen dreigtelefoons meer ontving.*

*Op 25 april 2016 werd uw schoonzus (de vrouw van uw vermoorde broer) en haar zesjarige zoontje ontvoerd in Bagdad. Uw moeder ging die dag samen met uw schoonzus en haar zoontje naar een winkelcentrum in Bagdad. Toen zij daar alleen een winkel binnenging, verloor uw moeder hen uit het oog. Uw familie zocht uw schoonzus en neefje in ziekenhuizen en politiekantoren, echter tevergeefs. Op 29 april 2016 werd uw familie opgebeld door een militielid van Asa'ib Ahl al Haq, die meldde dat zij de daders van de ontvoering waren. De ontvoerders waren in de veronderstelling dat zij uw eigen vrouw en zoontje ontvoerd hadden. Uw vader diende meteen klacht in bij de politie. Kort nadien werd uw neefje om 3u 's nachts teruggevonden door de politie, hij was gedrogeerd achtergelaten bij een autostrade. Op 11 mei 2016 werd het lichaam van uw schoonzus teruggevonden tussen afval en puin in landbouwgebied in de wijk Al Shuhada te Bagdad. Het lijk was verbrand met zuur en er was dna-onderzoek nodig om haar te identificeren. Op 15 mei 2016, toen het autopsie-onderzoek afgerond was, kreeg uw familie haar lijk terug om het te begraven. U vermoedde dat de ontvoerders haar gedood hadden omdat uit het telefoongesprek gebleken was dat zij uw vrouw niet was, en dat zij via de ontvoering getracht hadden meer te weten te komen over uw verblijfplaats.*

*Sinds de moord op uw broer ontving uw familie in Irak twee of drie dreigtelefoons waarin naar uw verblijfplaats gevraagd werd. Uw familie verliet daardoor het huis en dook onder bij een tante langs moederskant in Hay Al Nafut.*

*Op 1 maart 2017 kwam een legereenheid naar het huidige onderduikadres van uw ouders in de wijk Al Dakhiliya te Bagdad. Ze kwamen met vier militaire wagens en waren op zoek naar u om u te arresteren. Uw vader moest een document ondertekenen waarna ze weer vertrokken.*

*In april 2017, een vijftal dagen voor uw derde gehoor bij het CGVS, begon u plots opnieuw weer dreigtelefoons te ontvangen. Tijdens uw gehoor op 27 april 2017 ontving u omstreeks 13u00 een dreigtelefoon die u niet opnam.*

*Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw verlopen paspoort, afgeleverd op 1 augustus 2007 te Bagdad; een kopie van de woonstkaart van uw vader, afgeleverd op 30 februari 2014 te Bagdad; uw originele nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 22 juli 2007 te Bagdad; een kopie van uw huwelijksakte, afgeleverd op 27 april 2015 te Bagdad; een kopie van een brief aangaande de oprichting van een onderzoeksraad omwille van uw desertie, opgesteld op 25 augustus 2015 te Bagdad; een kopie van de overlijdensakte van uw broer A. (...), afgeleverd op 21 juni 2015 te Bagdad; een kopie van het politierapport over de beschieting van uw huis, opgesteld op 21 juni 2015 te Bagdad; foto's van uw overleden broer A. (...); een afdruk van dreigberichten die u op 17, 19 en 26 februari 2016 via Viber ontving; een kopie van het onderzoeksverslag over uw overleden schoonzus, opgesteld op 11 mei 2016 te Bagdad; de originele overlijdensakte van uw schoonzus, opgesteld op 12 mei 2016 te Bagdad; een kopie van een tweede onderzoeksverslag over uw overleden schoonzus, opgesteld op 12 mei 2016 te Bagdad; 7 foto's van het lijk van uw schoonzus en haar begrafenis; een*

*kopie van uw klachtneerlegging over de dreigberichten bij de politie, opgesteld op 8 september 2016 te Zwijndrecht; 8 camerabeelden van militairen die naar u op zoek waren bij het onderduikadres van uw vader; een kopie van uw militaire badge ten tijde van de Amerikanen, afgiftedatum niet leesbaar; een kopie van uw militaire badge van het Irakese leger, afgeleverd op 7 mei 2014; een kopie van uw militaire toegangsbadge tot het Ministerie van Defensie, afgeleverd op 7 mei 2014; een kopie van uw trainingscertificaat van de Amerikanen, afgiftedatum niet leesbaar; een kopie van uw militaire badge, (geen afgiftedatum) vervallen op 1 augustus 2006 (jaartal niet goed leesbaar); een kopie van uw badge tot toelating van het dragen van een wapen, afgiftedatum niet leesbaar; een kopie van uw aanbevelingsbrief door de Amerikanen, opgesteld op 31 juli 2006; een foto van de ontvoerde Australiër die u hielp bevrijden; 2 foto's van uzelf met het reddingsteam van de ontvoerde Australiër; een kopie van het administratief bevel tot uw aanstelling bij het Ministerie van Defensie, opgesteld op 8 september 2010; een kopie van uw loonfiche, opgesteld op 24 juli 2015; een kopie van een aanvraag voor psychologische behandeling, opgesteld op 8 juni 2016 te Burcht; een kopie van een psychologisch attest, opgesteld op 16 oktober 2016 te Antwerpen.*

## **B. Motivering**

*Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-Generaal blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees om gedood te worden door brigadeleider M. B. (...), diens broer A. B. (...) en militieleider S. S. A. (...), die u en uw familie bedreigen wegens de onderzoeken die u tegen hen gevoerd hebt. Daarnaast vreest u ook veroordeling door de overheid wegens uw desertie. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.*

*Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS vaststelt dat u vlotte en gedetailleerde verklaringen aflegde over uw verschillende militaire opleidingen, over uw ervaringen binnen de Groene zone, en over uw positie binnen de hiërarchische structuur van het Ministerie van Defensie (gehoorverslag CGVS I, pp.9-14 en CGVS III, pp.9-13). Toch kan het CGVS geen geloof hechten aan uw bewering dat u rapporteerde over mensenrechtenschendingen en ernstige misdrijven begaan door legerleiding of militieleiders. Het heldere beeld dat u schetste van uw opleidingen en uw rang binnen het Ministerie van Defensie staat immers onaannemelijk sterk in contrast met de vage, onlogische en tegenstrijdige verklaringen die u aflegde over de onderzoeken naar mensenrechtenschendingen die u gevoerd zou hebben. Gezien het CGVS uw verklaringen over de concrete aanleiding van uw bedreigingen niet aannemelijk acht, kan bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan uw essentiële rol in de militaire processen, noch aan de bedreigingen tegen u en uw familie die daaruit voortvloeiden. Bovendien werden ook tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen over deze militaire processen en de bedreigingen, wat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnt.*

*Ten eerste legde u uiterst vage en tegenstrijdige verklaringen af over de frequentie van onderzoeksmissies voor ernstige misdrijven die u ter plaatse gedaan zou hebben. U vertelde bijvoorbeeld dat u vooral missies in legerkazernes deed en informatie verzamelde over corrupte officiers, diefstal, oneerlijkheid of onrechtvaardigheden (CGVS I, p.11). U beschreef ook dat u steeds moest wachten tot Al Hashd Al Shaabi de stad bevrijd had voor u informatie kon gaan verzamelen. U zei dat u vervolgens de inwoners interviewde en hun klachten noteerde over kinderen die onrechtmatig gearresteerd waren, woningen die onterecht in beslag genomen waren, schapen die gestolen waren, of burgers die gemarteld werden. Toen u gevraagd werd of u concrete voorbeelden kon geven van missies die u in het begin van uw carrière had gedaan, minimaliseerde u plots uw werk door te stellen dat u vooral administratieve taken uitvoerde en slechts lijsten maakte die u doorgaf aan uw oversten. Toen u vervolgens gevraagd werd vanaf wanneer u dan ook echt missies ter plaatse deed, verwees u naar een eerste missie die u op 5 maart 2015 in Tikrit gedaan zou hebben, in verband met illegale wapenhandel tussen Al Qaeda en soldaten van het Irakese leger (CGVS I, p.12). Volgens uw latere verklaringen werd u echter op 5 maart 2015 uitgestuurd voor uw fatale missie in Samarra, en niet in Tikrit (CGVS II, p.16 en CGVS III, p.15). Ook al verwacht het CGVS niet dat u steeds exacte data kan geven, is het eveneens merkwaardig dat u uw eerste missie pas in 2015 situeerde hoewel u al sinds 2007 voor de inlichtingendienst werkte (CGVS III, p.9 en p.11). Deze missieloze lacune van acht jaar druist in tegen het beeld van een actieve en verantwoordelijke functie dat u net voordien geschetst had. Geconfronteerd met dit verschil herhaalde u dat u van 2004 tot 2015 voornamelijk administratieve taken deed en zei u dat u uw eerste missie in Tikrit deed, en uw tweede missie in Samarra (CGVS I, p.12). Wederom werd u gevraagd of u tussen 2004 en 2015 missies deed. U antwoordde dat u "als*

steun" meeging op missies en gaf als voorbeeld dat u in 2005 in de Adel-wijk in Bagdad assisteerde bij de bevrijding van een ontvoerde Australiër. Het CGVS stelt echter vast dat deze bevrijdingsoperatie plaatsvond toen u gewoon soldaat in het leger was, dus vóór uw tewerkstelling bij de inlichtingendienst, zelfs nog twee jaar voor u uw opleiding door de Amerikanen had gekregen (zie CGVS III, p.11 en zie informatie over de Australiër Douglas Wood, toegevoegd aan uw administratief dossier). Gezien uit de context van de vragen duidelijk is dat de behandelende ambtenaar polste naar voorbeelden van uw werk bij de inlichtingendienst, is het frappant dat u een missie uit 2005 aanhaalde die niet binnen deze functie viel. Toen u opnieuw gevraagd werd of u andere voorbeelden kon geven van missies die u tussen 2004 en 2015 deed, moest u eerst een poosje nadenken, om vervolgens te stellen dat u als lid van een onderzoekscomité bijvoorbeeld de voeding en logeerplaatsen van soldaten ging controleren (CGVS I, pp.12-13). Indien u werkelijk actief ter plaatse onderzoek voerde door burgers in pas bevrijde gebieden of militairen persoonlijk te gaan interviewen over mensenrechtenschendingen en misdrijven, is het niet aannemelijk dat u zich slechts twee missies kan herinneren uit een periode die zich uitstrekt van 2007 tot 2015. Uit deze vaststellingen blijkt dat u de indruk trachtte te wekken een zwaarwichtige positie te bekleden binnen de inlichtingendienst, wat dan ook afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede zijn uw verklaringen over uw onderzoeksmethodiek voor ernstige misdrijven door hooggeplaatsten onlogisch en onwaarschijnlijk. U vertelde dat u met een officiële toelating van de inlichtingendienst naar legerkazernes reisde. Zij verwachtten uw komst niet, maar waren wel verplicht om op basis van dit bevel een slaapplek en een kantoor voor u te voorzien (CGVS III, p.14). U beschreef bijvoorbeeld dat u een kantoor binnenging waar vijf medewerkers zaten en hen vroeg hoe ze het stelden en of ze klachten hadden. U had toegang tot elk kantoor dat u maar wilde betreden, en ook tot militaire en soms burgerlijke gevangenissen. Wanneer mensen niet in bijzijn van collega's hun beklag durfden doen, regelde u een afspraak met de persoon in kwestie zodat deze vertrouwelijk met u kon spreken. Men durfde aan u hun klachten vertellen omdat men wist dat u deel uitmaakte van een onafhankelijke, hogere instantie. Hoewel u zich niet identificeerde, herkenden ze u immers aan uw uniform van de inlichtingendienst, dat verschilde van een gewoon legeruniform (CGVS II, pp.10-11). Bij uw beschrijvingen van deze methodiek verwees u enkel naar inspecties die u deed naar aanleiding van klachten van militairen over diefstal van zakgeld, wapendiefstal, ongewettigde afwezigheden, verloning, etc. (CGVS III, p.14). Zelfs toen u specifiek gevraagd werd te beschrijven hoe u concreet tewerk ging in Samarra, vertelde u dat u rondliep in de legerbasis en de kwaliteit van het voedsel of de verloning controleerde, of klachten noteerde van militairen die pennen en noteerschriften moesten kopen van hun eigen geld omdat hun oversten beweerden dat er geen budget beschikbaar was (CGVS III, p.15). Bij het beschrijven van uw onderzoeksmethodiek viel u steeds terug op voorbeelden van louter praktische inspecties, maar wijdde u op geen enkele manier uit over uw concrete aanpak voor uw onderzoeken naar zwaardere misdrijven of mensenrechtenschendingen, hoewel daar herhaaldelijk naar gevraagd werd. Het is niet aannemelijk dat u, gevraagd naar uw ervaringen en onderzoeksmethodes op missie in Samarra, voornamelijk verwees naar klachten over zakgeld, de kwaliteit van voeding of zelfs de aankoop van balpennen, terwijl u beweerde daar fysieke mishandeling, diefstal, onrechtmatige ontvoeringen voor losgeld, martelingen van gedetineerden en moorden door de legerleiding onderzocht te hebben (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5; CGVS I, pp.11-12; CGVS II, p.12). Dit wijst erop dat u weliswaar ervaring zou hebben als logistiek inspecteur, maar niet als onderzoeker van zware misdrijven. Volgens de methodiek die u beschreven hebt zou u binnen de brigade dus vrijuit vragen gesteld hebben aan soldaten en gedetineerden over wandaden van M. B. (...), A. B. (...) en S. S. A. (...). Tegelijkertijd zouden deze laatsten geen idee hebben gehad dat u over hen rapporteerde en kon u vrijuit uw gang gaan binnen de brigade (CGVS III, p.15 en p.18). De beschrijving van uw methodiek op deze "geheime" missie (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5) is zeer onlogisch en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is immers niet aannemelijk dat u zich, in een periode waarin de strijd tegen IS in deze regio toch zeer intens was, zomaar toegang kon verschaffen tot eender wie binnen de brigade om vragen te stellen over uiterst delicate misdrijven door de legerleiding, en dan nog in het geheim.

Ten derde werd een tegenstrijdigheid vastgesteld binnen uw opeenvolgende verklaringen over de duur van uw missie in Samarra. Tijdens uw tweede gehoor zei u dat deze missie eindigde op 8 mei 2015 (CGVS II, p.16), terwijl u tijdens uw derde gehoor 8 juni 2015 aangaf als datum van uw vertrek uit Samarra (CGVS III, p.15). Zoals hierboven reeds vermeld verwacht het CGVS niet dat u doorheen drie gehoren exact dezelfde data weergeeft over feiten die zich intussen een tweetal jaar geleden hebben voorgedaan. Rekening houdende met de mogelijkheid dat u zich simpelweg vergiste, werd u dan ook gevraagd of u zeker was dat u de missie in juni verlaten had, waarop u bevestigend antwoordde. Ook geconfronteerd met de opmerking dat u voordien de maand mei vermeld had als eindperiode, hield u vast aan uw stelling dat u in juni vertrok uit Samarra (CGVS III, p.16). Nochtans had u tijdens uw tweede

gehoor op heldere wijze de chronologie van gebeurtenissen uiteengezet: u zou uw oversten op 6 mei 2015 voor het eerst officieel ingelicht hebben over de telefonische bedreigingen, zij bevestigden dat u mocht stoppen met uw missie, de dag nadien werd ook de legerleiding op de hoogte gebracht van de telefonische bedreigingen, en kort daarna, op 8 mei 2015 mocht u Samarra verlaten. U voegde er uitdrukkelijk aan toe dat u de missie mocht verlaten twee dagen ná de officiële verwittiging van de bedreiging (CGVS II, pp.15-16). Deze versie verschilt fundamenteel van de versie die u tijdens uw derde gehoor weergaf. Toen verklaarde u immers dat het proces tegen A. B. (...) plaatsvond op 1 mei 2015 maar dat u pas een maand later, op 8 juni 2015, de missie mocht verlaten, hoewel uw taak eigenlijk afgerond was. Geconfronteerd met de opmerking wat dan nog het doel van uw missie was in die maand, stelde u dat u eigenlijk niets gedaan had en louter moest wachten op toestemming tot terugtrekking (CGVS III, p.19). Het is zeer bevreemdend dat u als inlichtingenofficier een volledige maand niets zat te doen binnen een brigade met een op wraak beluste legerleider die door úw toedoen berecht was, die ontsnapt was aan bestraffing en die zijn functie zelfs nog bleef behouden (CGVS II, pp.13-14). Aangezien deze missie in Samarra de concrete aanleiding was van uw bedreigingen en uw plotse vertrek uit Irak, is het niet aannemelijk dat u hierover manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Ten vierde werden ongerijmdheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over de militaire processen tegen A. B. (...). Tijdens uw tweede gehoor zei u ondubbelzinnig dat het proces tegen M. B. (...) een apart proces was dan dat van zijn broer A. B. (...). U verduidelijkte dat de onderzoeksommissie enkel gestuurd was om de leider van de brigade door te lichten, dus M. B. (...). Er volgde nadien een ander proces tegen A. B. (...), om hem te veroordelen voor misdrijven zoals het illegaal doorverkopen van auto's of het eisen van losgeld voor gevangenen (CGVS II, pp.13-14). Tijdens uw derde gehoor zei u opnieuw dat er twee processen plaatsvonden, één in april over de mishandeling van R. M. (...), en één in mei over diefstal, gevangenen en het stelen van verloningen (CGVS III, p.21). Echter, deze keer verklaarde u dat het proces op 1 mei 2015 zowel gericht was tegen M. B. (...) als tegen A. B. (...) (CGVS III, p.18). M. B. (...) zou er dan voor de tweede keer in geslaagd zijn zich te ontdoen van de zaak door te stellen dat hij er niets mee te maken had (CGVS III, p.21). Het is opmerkelijk dat u eerst duidelijk aangaf dat er twee totaal aparte processen plaatsvonden tegen M. B. (...) en A. B. (...), om daarna te stellen dat M. B. (...) bij beide processen onder de loep werd genomen. Frappanter is echter dat u zei dat u uw laatste verslag over A. B. (...) op 1 mei 2015 doorgestuurd had (CGVS II, p.16 en CGVS III, p.17), om even nadien te stellen dat het proces tegen Ali en M. B. (...) op 1 mei 2015 plaatsvond (CGVS III, p.18). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat het proces tegen A. B. (...) gebaseerd was op uw verslag, is het moeilijk aan te nemen dat het proces al meteen op dezelfde dag georganiseerd kon worden. Het geheel van ongerijmdheden over de chronologie van gebeurtenissen, samengenomen met de bovenvermelde tegenstrijdigheid over de duur van uw missie én de vastgestelde vaagheden over uw zogenaamde onderzoeken van ernstige misdrijven, leiden dan ook tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen.

Ten vijfde legde u tegenstrijdige verklaringen af over de ontvoering van uw schoonzus. Zo stelde u tot twee maal toe dat de ontvoerders uw familie contacteerden om losgeld te vragen voor uw schoonzus en haar zoontje (CGVS I, p.3 en p.7). Later zei u dan weer dat de ontvoerders nooit losgeld hadden gevraagd en dat ze enkel te weten wilden komen waar u zich bevond (CGVS III, p.23). Ter verklaring voor deze tegenstrijdigheid zei u dat u zich in die periode in een zeer slechte toestand bevond, dat uw familie u niet altijd correcte informatie gaf om uw gezondheid te sparen, en dat u wel weet dat er nooit losgeld betaald is geweest (CGVS III, p.23). Deze verklaring is niet afdoende aangezien u voordien ook spontaan concrete details en bedenkingen toevoegde aan uw relaas over het losgeld. U voegde er namelijk uitdrukkelijk aan toe dat uw vader tegen de ontvoerders gezegd had dat jullie geen geld hadden, maar dat ze het huis in beslag mochten komen nemen (CGVS I, p.3). U zei ook dat de bende niet te vertrouwen was omdat ze losgeld vroegen voor uw schoonzus, maar haar nadien alsnog gemarteld en gedood hadden. Om deze reden vraagt u aan uw kinderen in Irak om niet buiten te komen (CGVS I, p.7). Indien u werkelijk niet geïnformeerd was of er losgeld gevraagd was, is het niet aannemelijk dat u voordien in staat was om spontaan deze doorleefde details omtrent het losgeld te vermelden. Bovendien wijst het feit dat u geen coherente verklaringen kon afleggen over de ontvoering op een ernstig gebrek aan interesse in de situatie, omdat de ontvoerders het in feite op uw eigen vrouw en kinderen gemunt hadden (CGVS III, p.23). In dit verband dient overigens opgemerkt te worden dat het zeer merkwaardig is dat uw bedreigers zich meermaals vergisten van doelwit. Zo schoten zij uw broer neer in de garage in plaats van u (CGVS III, p.22), én ze ontvoerden per ongeluk uw schoonzus en neefje in de veronderstelling dat ze uw vrouw en zoontje ontvoerden. Nochtans gingen deze acties uit van een machtige brigadeleider met connecties binnen het parlement en van een leider van Al Hashd Al Shaabi, die verantwoordelijk was over uw wijk. Het doet bevreemdend aan dat net deze

hoogstaande personen, van wie men mag verwachten dat ze toch over een uitgebreid netwerk en de nodige middelen en ervaring beschikken om hun acties voor te bereiden, zich herhaaldelijk vergisten van doelwit.

Ten zesde blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw gehoor een dreigtelefoon in scène hebt gezet, wat op fundamentele wijze afbreuk doet aan de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aan het begin van uw derde gehoor werd u gevraagd of u sinds het vorige gehoor nog dreig telefoons had ontvangen (CGVS III, p.6). U antwoordde van niet omdat u na uw klachtneerlegging bij de politie (op 8 september 2016) onmiddellijk van telefoonnummer bent veranderd (CGVS III, p.6 en CGVS II, p.6). Plots ontving u tijdens het einde van uw derde gehoor een telefoonoproep van een contactpersoon met de naam "bedreiging van Irak". Geconfronteerd met de vraag of dit dan toch weer de eerste dreigtelefoon in hele lange tijd was, zei u dat u sinds vier, vijf à zes dagen weer dreig telefoons ontving en dat u tevergeefs getracht hebt de identiteit van uw bedreiger te achterhalen via een speciaal programma (CGVS III, p.25). Los van het feit dat het uiterst merkwaardig is dat uw bedreigers er alweer in geslaagd waren om uw nieuwe telefoonnummer te traceren, druisen uw verklaren ook volstrekt tegen elkaar in. U had immers aan het begin van uw derde gehoor duidelijk aangegeven dat u geen dreig telefoons meer ontving. Aangezien de behandelende ambtenaar hier uitdrukkelijk naar informeerde, is het volstrekt onaannemelijk dat u toen niet aangaf dat u sinds een kleine week toch weer dreig telefoons ontving. Ook heeft uw politieklacht hieromtrent geen enkele bewijswaarde. De klacht vermeldt enkel dat er "bedreigingen" zijn geweest van 20 augustus 2016 om 00u00 tot 8 september 2016 om 15u00, en dat uw klacht niet verder onderzocht werd (zie stuk 25). Nochtans vermoedde u dat uw bedreigers degenen waren met wie u in het opvangcentrum een kamer deelde. Gezien de ernst van de bedreigingen qua frequentie en inhoud, en gezien u een sterk vermoeden had wie de daders waren, is het zeer vreemd dat u de politie uw klacht niet verder liet onderzoeken (CGVS II, pp.5-6). Ter verklaring stelde u dat uw assistente H. (...) dit afraaide omdat dit zou kunnen leiden tot problemen voor uw familie in Irak. Het is ten eerste al uiterst toevallig dat u net in België in hetzelfde opvangcentrum, en zelfs in dezelfde kamer zou belanden met personen die banden hebben met uw persoonlijke bedreigers. Ten tweede wijst het feit dat u niet aandrong op verder onderzoek van deze bedreigingen op een fundamenteel gebrek aan interesse uwentwege. Samengenomen met de in scène gezette dreigtelefoon, kan aan de bedreigingen die u beweerde in België en in Irak te hebben ondervonden geen geloof worden gehecht.

Hoewel uw profiel als militair die logistieke inspecties uitvoerde voor het Ministerie van Defensie niet in twijfel wordt getrokken, moet worden opgemerkt dat dit profiel an sich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen geloofwaardige, aan uw beroep als militair verbonden incidenten aangehaald.

Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dat uw desertie het gevolg is van de bedreigingen die u ontving. U stelde dat u na de moord op uw broer niet op formele wijze ontslag nam, maar wel aan uw oversten ging melden dat u niet meer kon komen werken. U moest al uw badges laten liggen, en na uw tweede dag afwezigheid werd u als deserteur beschouwd (CGVS II, pp.18-19 en CGVS III, pp.4-5). Op 25 augustus 2015 werd een onderzoeksraad opgericht om uw desertie te onderzoeken (CGVS III, p.4 en stuk 4). Op 1 maart 2017 kwam een legereenheid met militaire wagens naar het onderduikadres van uw vader om u te arresteren. U wist niet exact wat de reden van uw aanhouding was, maar u vermoedde dat het te maken had met de bedreigingen en met het onderzoek naar uw desertie (CGVS III, pp.3-4).

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak veroordeeld te worden wegens uw desertie, merkt het CGVS vooreerst op dat u geen bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. U legde weliswaar een document neer over de oprichting van een onderzoeksraad (stuk 4), maar u hebt geen

informatie welk resultaat daaruit voortgekomen is en of u ooit daadwerkelijk veroordeeld bent voor desertie. Noch u, noch uw familie heeft iets gehoord over de procedure die tegen u zou lopen. U hebt er ook niets meer over gehoord via collega's (CGVS III, p.5). Hoe dan ook, strafvervolgning omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Iraakse autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Voorts legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw verlopen paspoort, afgeleverd op 1 augustus 2007 te Bagdad; een kopie van de woonstkaart van uw vader, afgeleverd op 30 februari 2014 te Bagdad; uw originele nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 22 juli 2007 te Bagdad; een kopie van uw huwelijksakte, afgeleverd op 27 april 2015 te Bagdad; een kopie van uw militaire badge ten tijde van de Amerikanen, afgiftedatum niet leesbaar; een kopie van uw militaire badge van het Iraakse leger, afgeleverd op 7 mei 2014; een kopie van uw militaire toegangsbadge tot het Ministerie van Defensie, afgeleverd op 7 mei 2014; een kopie van uw trainingscertificaat van de Amerikanen, afgiftedatum niet leesbaar; een kopie van uw militaire badge, (geen afgiftedatum) vervallen op 1 augustus 2006 (jaartal niet goed leesbaar); een kopie van uw badge tot toelating van het dragen van een wapen, afgiftedatum niet leesbaar; een kopie van uw aanbevelingsbrief door de Amerikanen, opgesteld op 31 juli 2006; een foto van de ontvoerde Australiër die u hielp bevrijden; 2 foto's van uzelf met het reddingsteam van de ontvoerde Australiër; een kopie van het administratief bevel tot uw aanstelling bij het Ministerie van Defensie, opgesteld op 8 september 2010; een kopie van uw loonfiche, opgesteld op 24 juli 2015. Deze documenten staven uw identiteit, uw herkomst uit Bagdad en uw functie als militair bij het Ministerie van Defensie. Dit zijn gegevens die door het Commissariaat-Generaal op zich niet betwist worden. Deze documenten doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw ongeloofwaardig bevonden asielrelaas.

U legde tevens een kopie neer van de overlijdensakte van uw broer A. (...), afgeleverd op 21 juni 2015 te Bagdad; een kopie van het politierapport over de beschieting van uw huis, opgesteld op 21 juni 2015 te Bagdad; foto's van uw overleden broer A. (...); een afdruk van dreigberichten die u op 17, 19 en 26 februari 2016 via Viber ontving; een kopie van het onderzoeksverslag over uw overleden schoonzus, opgesteld op 11 mei 2016 te Bagdad; de originele overlijdensakte van uw schoonzus, opgesteld op 12 mei 2016 te Bagdad; een kopie van een tweede onderzoeksverslag over uw overleden schoonzus, opgesteld op 12 mei 2016 te Bagdad; 7 foto's van het lijk van uw schoonzus en haar begrafenis; 8 camerabeelden van militairen die naar u op zoek waren bij het onderduikadres van uw vader. Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude, dd. 8 maart 2016), blijkt dat in Irak corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling kunnen worden verkregen. Dit maakt dat de bewijswaarde van de door u voorgelegde documenten ernstig gerelativeerd dient te worden. Bovendien zijn foto's gemakkelijk vatbaar voor manipulatie. Samengenomen met bovenvermelde tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden binnen uw verklaringen kunnen deze documenten dan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ontkrachten. Daarnaast is het

opmerkelijk dat u uw asielrelaas volledig baseert op de rapporten die u opmaakte bij uw inspecties in Samarra en de militaire processen die daaruit voortvloeiden, maar dat u net hierover geen enkele vorm van bewijs neerlegt.

Tot slot legde u een kopie neer van een aanvraag voor psychologische behandeling, opgesteld op 8 juni 2016 te Burcht; en een kopie van een psychologisch attest, opgesteld op 16 oktober 2016 te Antwerpen. Dit attest bevat echter geen objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek waaruit afgeleid kan worden dat uw cognitief geheugen dermate aangetast zou zijn waardoor u niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Uit de gehoorverslagen blijkt ook dat gehoren op normale wijze plaatsvonden en dat u wel degelijk in staat was om precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen (zie vb uw verklaringen over uw verschillende militaire opleidingen, over uw ervaringen binnen de Groene zone en over de hiërarchische structuur van het Ministerie van Defensie, CGVS I, pp.9-14 en CGVS III, pp.9-13). Bovendien werden er door u geen specifieke opmerkingen gemaakt werden in verband met psychologische problemen waardoor u het moeilijk zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat u zich bij het door u aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. U gaf ook tijdens uw gehoor aan dat u niet meer naar een psycholoog gaat omdat deze consultaties u toch niet hielpen (CGVS III, p.6). Verder kan er op gewezen worden dat een psycholoog weliswaar vermoedens kan hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Uit dit attest kan bijgevolg geen causaal verband afgeleid worden tussen uw eventuele psychologische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..*

*In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup> heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.*

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup>, telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

## C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1A van het Verdrag van Genève, van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering"*.

Wat betreft het eerste onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, zet verzoeker concreet uiteen:

*"5. Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:*

- i. Zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- ii. Een gegronde vrees tot vervolging hebben;*
- iii. Omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of overtuiging;*
- iv. De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

*Deze elementen toegepast op verzoeker:*

- i. Zich buiten het land van herkomst bevinden:*

*6. Verzoeker bevindt zich thans op het Belgische grondgebied waar hij op 22.08.2015 asiel aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.*

*Hij bevindt zich met andere woorden buiten het land van herkomst, waardoor aan de eerste voorwaarde voldaan werd.*

- ii. Een gegronde vrees voor vervolging hebben*

*7. Verweerster meent dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van verzoeker en dat hij bijgevolg niet aangetoond heeft dat er sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat hij bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.*

*Zij motiveert dienaangaande:*

*(...)*

*Verweerster meent met andere woorden dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker werkelijk problemen hebben met M. B. en S. A.*

*Verzoeker heeft nogmaals zijn versie van de feiten uiteengezet in het Arabisch (stuk 3) welke werd vertaald*

*(stuk 3).*

*Verzoeker wordt door verweerster afgerekend op het feit dat hij in zijn verhaal niet meer alle gebeurtenissen op een correcte en gedetailleerde manier kon weergeven en omdat hij niet altijd de data en de chronologie perfect kon meegeven.*

*Verzoeker wil erop wijzen dat de feiten zich ondertussen al meer dan twee jaar geleden voordeden, dat hij een en ander meemaakte wat een diepe indruk op hem naliet en hij onder meer ook met psychologische problemen en angsten ten gevolge van de gebeurtenissen en de bedreigingen die hij ontving.*

*Dat het dan ook niet zo onlogisch is dat verzoeker er niet altijd in slaagde een samenhangend verhaal te brengen en dat hij een aantal fouten maakte in zijn relaas.*

*8. Verzoeker beantwoordt en weerlegt hieronder de argumenten van verzoekster.*

*- Ten eerste: omtrent de frequentie van de onderzoeksmissies*

*9. Volgens verweerster zijn er vage en tegenstrijdige verklaringen over de frequentie van onderzoeksmissies voor ernstige misdrijven die verzoeker gedaan zou hebben.*

*Verweerster haalt aan verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd omdat hij de ene keer zei dat hij op 5 maart 2015 op missie was in Tikrit en de volgende keer dat hij op 5 maart 2015 werd uitgestuurd op missie in Samarra. Het is zo dat in de beide steden een missie uitvoerde doch zich niet exact meer de data van de missies kon herinneren. Bovendien is het zo dat beide steden slechts op 70*

kilometer van elkaar liggen en verzoeker niet meer exact weet op welke data hij exact op welke plaats aanwezig was.

10. Tussen 2007 en 2015 had verzoeker geen andere concrete missies. Hij moest op verschillende plaatsen aanwezig zijn en zaken controleren.

Verzoeker diende zowel grote als kleinere zaken te onderzoeken. Zijn werk binnen zijn dienst omvatte een divers takenpakket. Dit waren ook vaak kleinere onderzoeken naar voeding en materiaal. De corruptie binnen het Iraakse leger is wijdverbreid en gaat ook over dergelijke kleinere zaken.

Verzoeker diende dus zowel kleine misdrijven als grotere misdrijven te onderzoeken.

- Ten tweede: verklaringen over onderzoeksmethodiek

11. Verweerster heeft onvoldoende inzicht in de werking van het Iraakse leger. De militairen van de dienst van verzoeker krijgen zowel acties die minder belangrijk zijn, als dat zij worden uitgestuurd op missies die van een groter belang zijn.

De kleinere onderzoeken zijn daarom niet minder belangrijk aangezien zij ook kader in de corruptie binnen het Iraakse leger en op die manier inkomsten genereren voor de oversten die ook erg kunnen oplopen.

Een concreet voorbeeld van een onderzoek dat verzoeker uitvoerde: er werd munitie besteld (een zeker aantal kogels), oversten verkochten dit door aan IS (Daash) en zeggen dat ze dit gebruikt hebben in de oorlog tegen IS. Hieruit genereren zij inkomsten.

Betreffende dat wandaden van M. B., A. B. en S. A.: volgens verweerster is het ongeloofwaardig dat verzoeker hen rechtstreeks controleerde, terwijl deze laatsten geen idee hebben gehad dat verzoeker over hen rapporteerde.

Uiteraard controleerde verzoeker hen niet rechtstreeks. Hij kon dit officieel ook niet doen aangezien hij een lagere rang had binnen het leger. Verzoeker was enkel op de hoogte van hun daden omdat heel wat van zijn collega's hem zaken kwamen melden en heel wat zaken werden doorverteld.

Verzoeker kreeg een bevel om naar een militair adres te gaan waar de drie voornoemden werkten. De bedoeling was dat hij het bevel kreeg om zaken algemeen te onderzoeken. Op basis van dit bevel mocht verzoeker binnen op het adres.

Er stond uiteraard niet letterlijk in dit bevel dat verzoeker de specifieke opdracht had om die drie personen te controleren. Doch op basis van het bevel dat verzoeker meehad mocht hij niet worden gehinderd en moest men hem zijn werk laten doen.

Het is helemaal niet abnormaal binnen het Iraakse leger dat er leden van de inlichtingendienst rondhangen om zaken te onderzoeken. Dit is algemeen en niemand is op de hoogte over wat het specifieke voorwerp van het onderzoek inhoudt. De drie voornoemde personen werden ook niet rechtstreeks ondervraagd of geobserveerd. Er was enkel een algemeen onderzoek naar de algemene toestand binnen het militair domein: "Wat hangt er in de lucht?", "Wat wordt er verteld?"

Verzoeker moet proberen om inlichtingen te winnen en door te sturen naar het ministerie. Het ministerie nodigt de commandanten uit voor ondervraging, zij voeren het verdere onderzoek.

De taak van verzoeker was om inlichtingen te winnen binnen de diensten en door te zenden naar het ministerie.

Verzoeker heeft nooit de indruk pogen te wekken een meer zwaarwichtige positie te bekleden binnen de inlichtingendienst zoals verweerster stelt (p. 4, eerste alinea beslissing). Het is echter niet omdat hij geen hogere positie bekleedde, dat hij geen zware misdrijven kon vernemen via collega's en die niet kon rapporteren aan zijn oversten.

- Ten derde: duur van de missie in Samarra

12. Verzoeker kreeg op 08.06.2015 het bevel van de legerleiding om zijn opdracht te staken en terug naar zijn afdeling te gaan uit vrees voor zijn veiligheid en voor zijn leven.

Verzoeker heeft nooit gezegd dat hij op 08.05.2015 is vertrokken. Mogelijks heeft de tolk verzoeker verkeerd begrepen. In elk geval heeft hij dit niet gezegd.

Op zijn derde gehoor werd er door verweerster op gewezen dat verzoeker op het tweede gehoor de datum van 08.05.2015 had gemeld. Verzoeker heeft toen ook gemeld dat dit niet mogelijk was, dat het zeker 08.06.2015 was.

Verzoeker verwijst naar het feitenrelaas in zijn stuk 3:

"Op datum van 5/3/2015 Krijg ik het Stafchef Office van het leger – sectie inlichtingen van (A. B. Z.) en Maj. Generaal ( J. M. I.) de opdracht om zoveel mogelijke informatie te verzamelen betreft deze officier, zijn onregelmatigheden en betrokkenheid bij de verschillende gebeurtenissen.

1. Op datum van 14/04/2015 diende ik mijn rapport aan onze diensten- Afdeling inlichtingen betreft de moord op een man (Mohamed) omdat hij opeens weigerde een maandelijks deel van zijn geld verder te betalen aan de betwiste officier. Een commissie is dan opgericht onder leiding van de stafchef om de zaak ten gronde te onderzoeken.

2. Op datum van 1/05/2015 werd een verslag opgemaakt en verzonden naar de officier en zijn broer en de leiding die met ze werken, en bevat feiten over corruptie en diefstal binnen het leger en ook over

verschillenden aanhoudingen van onschuldige burgers vergezeld van vernederingen martelingen en het beroven van hun gelden auto's en dieren.

Een tijdje later krijgen wij een bezoek van een onderzoeksteam van het ministerie van defensie om mijn rapport in te kijken en de zaak te bestuderen, waarna zij alles hebben bevestigd. Ik wil hieraan toevoegen dat ik tijdens mijn aanwezigheid daar ik verschillende bedreigingen heb ontvangen.

Op datum van 8/6/2015 kwam het bevel van de legerleiding om mijn onderzoek te staken en terug naar mijn afdeling te gaan en dit uit vrees voor mijn veiligheid en voor mijn leven, ik wil eraan toevoegen dat de grote meerderheid van officieren onder het ministerie van defensie op de ene of andere manier op de hoogte waren van de wandaden van deze officier en ook van zijn betrokkenheid bij de moord op de directeur van de legerschool in het jaar 2007, en ook het plegen van moorden en aanslagen tegen soenitische officieren. Ook over het feit dat hij zijn graad en positie misbruikte om bergers te onderdrukken. Zijn wandaden waren alom bekend geraakt waarna het Amerikaans leger dankzij een luchtaanval hem hebben kunnen arresteren en hem opgesloten in de luchthaven van Bagdad - centrale gevangenis."

13. Verzoeker heeft dan ook effectief een maand moeten wachten vooraleer hij kon vertrekken.

Verweerster acht het zeer bevreemdend dat verzoeker als inlichtingen officier een volledige maand niets zat te doen binnen een brigade met een op wraak beluste legerleider die door het toedoen van verzoeker berecht was, ontsnapt aan bestraffing en die zijn functie zelfs nog bleef behouden.

Verzoeker is tijdens die maand inderdaad bij het leger gebleven. Verzoeker kan als officier niet zomaar weggaan. Hij diende te wachten op een beslissing van zijn oversten. Binnen het militair domein kon verzoeker echter weinig gevaar oplopen, het liep eerder gevaar als hij zich zou begeven buiten het militair domein. Verzoeker is binnen het militair domein gebleven. Binnen het domein kon men hem niets doen, buiten het domein wel.

- Ten vierde: betreffende de processen tegen M. B. en tegen A. B.

14. Verzoeker zou tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent de twee processen.

Verzoeker heeft nochtans gepoogd dit duidelijk te maken.

Er was een eerste proces tegen M. B. alleen omtrent de mishandeling. Het tweede proces betrof het illegaal doorverkopen van wapens en het eisen van losgeld voor gevangenen. Dit tweede proces werd zowel gevoerd tegen M. B. als tegen zijn broer A. B..

15. Omtrent de datum van het proces: verzoeker heeft de datum van het proces niet genoemd aangezien hij ook niet weet wanneer het proces precies plaatsvond. Mogelijks heeft de tolk ook hier verzoeker niet goed begrepen en dacht hij dat verzoeker de datum van het proces noemde (quod non).

Verzoeker heeft altijd gesteld dat hij zijn verslag heeft doorgestuurd op 01.05.2015.

Wanneer het proces dan op basis van dit verslag werd georganiseerd, dit zal kort daarna geweest zijn maar daarover kan verzoeker zich inderdaad niet uitspreken.

- Ten vijfde: omtrent het losgeld voor de schoonzus van verzoeker

16. Verzoeker zou hier tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent het losgeld. De eerste keer zou verzoeker gezegd hebben dat er wel losgeld was gevraagd en de tweede keer dat er geen losgeld was gevraagd.

De eerste keer dacht verzoeker effectief dat er losgeld was gevraagd. Daarna bleek dat er geen losgeld was gevraagd omdat ze de schoonzus van verzoeker hadden vermoord en het kind hadden los gelaten. Toen kon men uiteraard geen losgeld meer vragen.

17. Verweerster acht het zeer merkwaardig dat de bedreigers van verzoeker zich tweemaal vergisten van doelwit. Dit is niet zo vreemd. Verweerster meet duidelijk met maten en gewichten uit België. De beste vriend van verzoeker vb. heeft de vrouw van verzoeker nog nooit gezien. Een vrouw is iets "Heiligs" en "Eerbiedwaardigs" In Irak en men toont zijn vrouw niet aan Jan en alleman.

Men mag geen rekening houden met de standaarden van België. Het is helemaal niet abnormaal dat men zich vergiste toen men de schoonzus van verzoeker zag in het bijzijn van de moeder van verzoeker, en men de schoonzus verwarde met de vrouw van verzoeker.

Wat de broer betreft: verzoeker en zijn broer leken op elkaar.

- Ten zesde: omtrent de dreigtelefoons

18. Verzoeker betwist ten stelligste dat hij een dreigtelefoon in scene zou hebben gezet. Dit was wel degelijk een dreigtelefoon uit Irak of van een persoon die banden heeft met zijn Iraakse bedreigers in Irak. Minstens ging verzoeker hier oprecht van uit.

Verzoeker heeft in elk geval niets "in scène" gezet. Verweerster verduidelijkt niet waaruit zij dit dan afleidt.

Verweerster wil verzoeker niet geloven. De politie nam deze bedreigen echter wel serieus. Om die reden werd verzoeker reeds tweemaal naar een ander adres overgeplaatst. De laatste keer van Burcht (Zwijndrecht) naar Oostkamp.

iii. Omwille van ras, religie nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

19. Verzoeker loopt een risico omwille van het rapport dat hij schreef en op basis waarvan zijn bedreigers werden vervolgd.

20. Verzoeker is bovendien een soennitische Arabier en loopt om die reden een bijzonder risico in Irak. Dit blijkt uit verschillende rapporten die opgesteld werden door mensenrechtenorganisaties. Zo ook ondermeer uit een rapport van Amnesty International van januari 2017 (stuk 3):

*"Sunni men and boys have been routinely subjected to torture and other ill-treatment at checkpoints or detention facilities controlled by PMU militias. The most common methods of torture reported to Amnesty International include beatings with various objects including cables and metal rods, suspension in stress positions, being given electric shocks and threatened with murder."* (p. 17);

*"The PMU's participation in the armed conflict to oust IS had been marred by war crimes and other violations of international humanitarian law and human rights law, mostly against members of the Sunni Arab community, including extrajudicial executions and other unlawful killings, torture and deliberate destruction of civilian homes and other property. Militias subjected thousands of men and boys to enforced disappearance. Despite the well-documented patterns of PMU militia abuses since 2014, representatives of the PMU militias have tended to deny accusations."* (p. 11).

iv. De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of willen inroepen

21. Niet alleen loopt verzoeker het risico gefolterd en / of mishandeld te worden door de aanhangers van brigadeleider M. B. en militieleider S. A., hij kan hierbij niet rekenen op enige steun of bescherming vanwege de nationale overheid.

M. B. slaagde erin zich vrij te kopen via zijn connecties binnen het parlement. Deze persoon heeft macht en connecties binnen het Iraakse leger waartegen verzoeker niet op kan. Het Iraakse leger is zodanig corrupt dat verzoeker niet kan rekenen op enige bescherming.

De milities worden enerzijds immers gesteund door de staat, doch vormen een afzonderlijk orgaan, waardoor zij niet controleerbaar zijn."

Wat betreft het tweede onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, wordt het middel als volgt weergegeven:

"22. Krachtens artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet moet er automatisch een onderzoek gebeuren naar de bijkomende bescherming. Verweerster meent dat verzoeker evenmin in aanmerking kunnen komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verweerster beroept zich in hoofddorde op het feit dat er geen sprake zou zijn van willekeurig of blind geweld. Verzoeker heeft hierboven reeds uiteen gezet dat de soennitische bevolking in Irak wel degelijk geviseerd wordt en hierdoor bijzonder kwetsbaar is. Daarnaast is het echter nog steeds zo dat er nog steeds sprake is van willekeurig geweld in Irak door de terreurgroep IS. Verweerster beroept zich hierbij op de COI Focus Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad d.d. 06.02.2017, doch zij laat na om de actuele gegevens in haar motivering te betrekken.

Uit deze COI Focus blijkt immers dat er maandelijks nog aanslagen met explosieven gebeuren in Bagdad. Aangezien deze grotendeels aan IS worden toegeschreven, is het duidelijk dat IS nog steeds over de capaciteiten beschikt om terreuraanvallen in de hoofdstad uit te voeren. Daarnaast zijn er ook de sjiitische milities: "Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities handelen in feitelijke straffeloosheid, en de overheid is niet willens of niet machtig om hen te beteugelen." (zie p. 25 COI Focus Irak d.d. 31.03.2016) Hoewel de aard en de frequentie van de aanvallen geminderd zijn, is er wel sprake van frequente, vaak minder zware aanslagen, die op termijn ook veel slachtoffers maken (p. 10 COI Focus Irak d.d. 06.02.2017). Soennieten in Bagdad zijn nog sterker het mikpunt van mensenrechtenschendingen door sjiitische milities (p. 10 COI Focus Irak d.d. 06.02.2017)! De milities kunnen straffeloos te werk gaan en de officiële veiligheidsdiensten kunnen daar maar weinig tegen ondernemen door hun gebrek aan manschappen en organisaties. Bij confrontaties tussen de milities en het leger en de politie zijn het de ordediensten die doorgaans aan het kortste einde trekken (p. 11 COI Focus Irak d.d. 06.02.2017).

23. Verweerster meent dat het staatsapparaat nog correct werkt en dat het openbare leven nog gewoon zijn doorgang kan vinden.

Daarbij moet vooreerst opgemerkt worden dat het openbare leven in Bagdad ook in de periode 2014-2015 niet stil gelegen heeft. Nochtans werd in die periode wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan inwoners van Bagdad...

Ten tweede is het zo dat er sinds augustus 2015 in Bagdad en in verschillende steden in Zuid-Irak herhaaldelijk burgerbetogingen hebben plaatsgevonden. Hierin werd niet alleen geprotesteerd tegen de falende infrastructuur, maar meer en meer tegen de corruptie binnen de overheidsdiensten.

De regering laat de betogingen toe en de veiligheidsdiensten grijpen doorgaans niet in.

Deze betogingen hadden een invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad, omdat voor de veiligheid van de manifestanten moest gezorgd worden.

*De betogingen hebben voor een situatie gezorgd die de staatsinstellingen verlamt en dreigt te doen instorten.*

*De zware aanslagen sinds april 2016 dienen dan ook toegewezen te worden aan deze betogingen. De betogingen vergen immers veel inzet van de veiligheidsdiensten, waardoor meer bomvoertuigen hun doelwit bereiken.*

*24. Hoewel verweerster op de hoogte was van deze situatie (zij beroept zich zelf op de COI Focus d.d. 06.02.2017), laat zij na omstandig te motiveren waarom zij meent dat in het licht van deze omstandigheden, de veiligheidssituatie in Bagdad niet van die aard is, dat zij een subsidiaire beschermingsstatus verantwoordt.*

*Bovendien blijkt uit de door verweerster neergelegde stukken uitdrukkelijk dat het openbare leven door de vele betogingen wel degelijk verstoord is en niet zijn normale doorgang kan vinden.*

*Verzoeker legt recente stukken 4 - 10 waaruit blijkt dat de situatie tot op heden aanhoudt.*

*25. Verzoeker meent dan ook dat verweerster de veiligheidssituatie in Bagdad niet correct ingeschat heeft, rekening houdend met de voor haar beschikbare documenten.*

*Daarnaast heeft verweerster nagelaten de algemene situatie in Bagdad af te toetsen met de concrete situatie van verzoeker. Meer in het bijzonder heeft verweerster nagelaten rekening te houden met vooreerst de bedreigingen die verzoeker ontving vanwege M. B. en S. A. en ten tweede de soennitische afkomst van verzoeker en de bijzondere bedreiging die dit vanwege de milities inhoudt. Verweerster is met andere woorden niet op concrete wijze nagegaan wat een terugkeer naar Bagdad zou betekenen voor verzoeker. Zij heeft met andere woorden minstens de materiële motiveringsplicht geschonden. Indien uw Raad zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking kunnen komen om erkend te worden als vluchteling, vraagt hij om minstens de subsidiaire beschermingsstatus te kunnen verkrijgen."*

2.1.2. Ter ondersteuning van zijn beroep voegt verzoeker volgende stukken toe:

- een brief in het Arabisch, vertaald naar het Nederlands door een beëdigd vertaler, waarin verzoeker nogmaals in het kort zijn vluchtrelaas uiteenzet (stuk 3);
- een (niet gedateerd) rapport van Amnesty International met als titel: *"IRAQ: turning a blind eye – the arming of the popular mobilization units"* (stuk 4);
- een rapport van het ISW (Institute for the Study of War) met als titel: *"Iraq Situation Report: January 6-11, 2017"* (stuk 5);
- een rapport van het ISW (Institute for the Study of War) met als titel: *"Iraq Situation Report: January 12-24, 2017"* (stuk 6);
- een rapport van het ISW (Institute for the Study of War) met als titel: *"Iraq Situation Report: January 25 –february 1, 2017"* (stuk 7);
- een rapport van het ISW (Institute for the Study of War) met als titel: *"Iraq Situation Report: February 2-10, 2017"* (stuk 8);
- een rapport van het ISW (Institute for the Study of War) met als titel: *"Iraq Situation Report: February 11-16, 2017"* (stuk 9);
- een rapport van het ISW (Institute for the Study of War) met als titel: *"Iraq Situation Report: February 17-28, 2017"* (stuk 10);
- een rapport van het ISW (Institute for the Study of War) met als titel: *"Iraq Situation Report: March 1-20, 2017"* (stuk 11).

2.2. Verweernota en aanvullende nota

2.2.1. Op 8 augustus 2017 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet een nota met opmerkingen neer. Bij deze nota met opmerkingen worden de volgende nieuwe stukken toegevoegd:

- COI Focus *"Irak de toepassing van de militaire strafwet in het geval van desertie"* van 13 mei 2015;
- COI Focus *"IRAK De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 5 juli 2017.

2.2.2. In een aanvullende nota van 26 april 2018 voegt de commissaris-generaal de COI Focus *"IRAK De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 26 maart 2018 toe.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het

geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

## 2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

### 2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

### 2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat: verzoeker, die voorhoudt militaire inlichtingenofficier te zijn geweest, vreest bij een terugkeer naar Irak te worden gedood in opdracht van brigadeleider M. B., diens broer A. B. en militieleider S. S. A., die hem bedreigen wegens onderzoeken die hij tegen hen heeft gevoerd. Daarnaast vreest verzoeker een veroordeling door de overheid wegens zijn desertie.

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten heeft voorgelegd aan de asiendiensten om zijn vluchtrelaas te staven (CGVS, stuk 26, map met 'documenten').

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen onzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

De Raad beoordeelt deze stukken als volgt:

- De voorgelegde kopie van zijn verlopen paspoort, de kopie van de woonstkaart van zijn vader, zijn origineel nationaliteitsbewijs, de kopie van zijn huwelijksakte, de kopie van zijn militaire badge ten tijde van de Amerikanen, de kopie van zijn militaire badge van het Iraakse leger, de kopie van de militaire toegangsbadge tot het Ministerie van Defensie, de kopie van zijn trainingscertificaat bij het Amerikaanse leger, een kopie van zijn militaire badge, vervallen op 1 augustus 2006, de kopie van zijn badge tot toelating van het dragen van een wapen, de kopie van een aanbevelingsbrief van de Amerikanen van

31 juli 2006, een foto van de ontvoerde Australiër die verzoeker hielp bevrijden, twee foto's van verzoeker met het reddingsteam van de ontvoerde Australiër, de kopie van het administratief bevel tot verzoekers aanstelling bij het Ministerie van Defensie, opgesteld op 8 september 2010, de kopie van zijn loonfiche, opgesteld op 24 juli 2015: samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat deze documenten verzoekers identiteit, nationaliteit, herkomst uit Bagdad alsmede diens functie als militair bij het Ministerie van Defensie staven en dat deze gegevens op zich niet worden betwist.

- Kopie van de overlijdensakte van zijn broer A. van 21 juni 2015, de foto's van zijn overleden broer A., een kopie van een politieverlag opgesteld op 21 juni 2015 met betrekking tot de moord op verzoekers broer A. alsook kopie van het onderzoeksverslag van zijn overleden schoonzus, opgesteld op 11 mei 2016, de originele overlijdensakte van de schoonzus van verzoeker, opgesteld op 12 mei 2016 te Bagdad, een kopie van het vervolgverslag van de politie te Bagdad van 12 mei 2016, en zeven foto's van het lijk van de schoonzus van verzoeker en haar begrafenis: de Raad stelt vast dat deze documenten geen concrete informatie bevatten over de omstandigheden van de overlijdens, in het bijzonder informatie over de daders of het motief van de moord. Er liggen geen objectieve vaststellingen voor die staven dat broer A. werd neergeschoten omwille van de problemen van verzoeker met zijn vervolgers noch dat de schoonzus werd aanzien als zijn echtgenote en ontvoerd omwille van de problemen van verzoeker met zijn vervolgers. Deze documenten vormen op zich dan ook geen afdoende bewijs van de voorgehouden vervolgingsvrees in hoofde van de verzoeker.

- Afdrukken van dreigberichten gestuurd via Viber: de Raad stelt vast dat deze berichten verstuurd kunnen zijn door eender welke Arabisch sprekende persoon met een Iraaks telefoonnummer, die met verzoeker zou kunnen hebben overlegd over de inhoud van de te sturen berichten. Deze documenten hebben dan ook op zich onvoldoende bewijswaarde.

- Het neergelegde meldingsattest opgesteld door de lokale politie te Zwijndrecht: de Raad stelt vast dat hierin louter wordt vermeld dat er "bedreigingen" werden geuit die zouden hebben plaatsgevonden tussen 20 augustus 2016 om middernacht tot 8 september 2016 om 15 uur. Volgens het attest maakt deze melding van "bedreigingen" geen deel uit van een concreet strafbaar feit. Verder blijkt dat deze melding niet verder werd onderzocht. Er liggen aldus geen objectieve vaststellingen voor die staven dat verzoeker in België bedreigingen krijgt omwille van de problemen met zijn vervolgers.

- Camerabeelden: de Raad kan enkel vaststellen dat het afdrukken betreft van camerabeelden waarop een auto en enkele mannen, waarvan sommigen in militaire outfit, te zien zijn. Uit deze afdrukken valt niet op te maken wanneer deze beelden werden genomen, waar deze beelden werden opgenomen en wie precies de personen zijn die op de foto's te zien zijn. Ook de door verzoeker geschetste context, met name dat een legereenheid hem kwam arresteren, vermoedelijk omwille van zijn desertie, kan niet uit deze afdrukken worden afgeleid. In die zin volstaan deze foto's op zich dan ook niet om te bewijzen dat er op 1 maart 2017 een legereenheid naar het onderduikadres van zijn vader is gekomen om hem te arresteren.

- Kopie van het verslag opgesteld door het Ministerie van Defensie van 25 augustus 2015 waarin gesteld wordt dat een onderzoeksraad wordt opgericht naar aanleiding van verzoekers deserteren: de Raad kan op basis van enkel dit verslag niet vaststellen welk resultaat daaruit voortgekomen is en of verzoeker ooit daadwerkelijk veroordeeld is voor desertie.

- Kopie van de "aanvraag tot voorschrift psychologische behandeling" opgesteld op 8 juni 2016 door de klinisch psychologe/opvoedster van het vluchtelingenopvangcentrum te Burcht en kopie van een voorschrift van 18 juni 2016, opgesteld door een arts bij dit centrum waarin gesteld wordt individuele psychotherapie met een therapeut die het Arabisch beheerst aangewezen is, omdat de gesprekken moeizaam verlopen: De Raad merkt op dat hij zich kan scharen achter de pertinente en correcte vaststellingen van de commissaris-generaal hierover: *"Tot slot legde u een kopie neer van een aanvraag voor psychologische behandeling, opgesteld op 8 juni 2016 te Burcht; en een kopie van een psychologisch attest, opgesteld op 16 oktober 2016 te Antwerpen. Dit attest bevat echter geen objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek waaruit afgeleid kan worden dat uw cognitief geheugen dermate aangetast zou zijn waardoor u niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Uit de gehoorverslagen blijkt ook dat gehoren op normale wijze plaatsvonden en dat u wel degelijk in staat was om precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen (zie vb uw verklaringen over uw verschillende militaire opleidingen, over uw ervaringen binnen de Groene zone en over de hiërarchische structuur van het Ministerie van Defensie, CGVS I, pp.9-14 en CGVS III, pp.9-13). Bovendien werden er door u geen specifieke opmerkingen gemaakt werden in verband met*

*psychologische problemen waardoor u het moeilijk zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat u zich bij het door u aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. U gaf ook tijdens uw gehoor aan dat u niet meer naar een psycholoog gaat omdat deze consultaties u toch niet hielpen (CGVS III, p.6). Verder kan er op gewezen worden dat een psycholoog weliswaar vermoedens kan hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Uit dit attest kan bijgevolg geen causaal verband afgeleid worden tussen uw eventuele psychologische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten.”*

Naast deze inhoudelijke opmerkingen, wijst de Raad erop dat in zoverre enkele kopieën worden voorgelegd en geen originele stukken, de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Tevens blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie CGVS, stuk 20, map ‘landeninformatie’, ‘COI Focus’ “Irak – Corruptie en documentatie-fraude”, 8 maart 2016).

2.4.2.3. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om de beweerdde bedreigingen geloofwaardig te bevinden en een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Deze stukken volstaan evenmin om aan te tonen dat verzoeker omwille van zijn desertie bij het leger internationale bescherming behoeft.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat zijn voorgehouden bedreigingen door brigadierleider M. B., diens broer A. B. en militieleider S. S. A. en zijn vrees voor een veroordeling omwille van desertie, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.4.2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat:

- 1) verzoeker uiterst vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de frequentie van onderzoeksmissies voor ernstige misdrijven die hij ter plaatste gedaan zou hebben;
- 2) verzoekers verklaringen over zijn onderzoeksmethodiek voor ernstige misdrijven door hooggeplaatsten onlogisch en onwaarschijnlijk zijn;
- 3) verzoeker tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen aflegt over de duur van zijn missie in Samarra;
- 4) verzoeker incoherente verklaringen aflegt over de militaire processen tegen A. B.

Op grond van 1), 2), 3) en 4) stelt de commissaris-generaal vast dat het geheel van ongerijmdheden over de chronologie van gebeurtenissen, samengenomen met de bovenvermelde tegenstrijdigheid over de duur van zijn missie en de vastgestelde vaagheden over zijn zogenaamde onderzoeken van ernstige misdrijven, tot het besluit leiden dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen. Dit wordt verder bevestigd door de vaststellingen dat:

- 5) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de ontvoering van zijn schoonzus;
- 6) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tijdens zijn gehoor een dreigtelefoon in scène heeft gezet, wat op fundamentele wijze afbreuk doet aan de algehele geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verder wordt de vluchtelingenstatus nog geweigerd omdat:

- 7) hoewel verzoekers profiel als militair die logistieke inspecties uitvoerde voor het Ministerie van Defensie niet in twijfel wordt getrokken, dit profiel op zich niet volstaat om als vluchteling te worden erkend en verzoeker geen geloofwaardige, aan zijn beroep als militair verbonden incidenten heeft aangehaald;
- 8) verzoeker niet aantoon dat hij omwille van zijn desertie onevenredig of disproportioneel zal worden bestraft door de Iraakse autoriteiten.

2.4.2.5. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing en hierboven worden samengevat, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat de verklaringen van verzoeker in verband met zijn vrees om door zijn belagers te worden vermoord dermate worden gekenmerkt door incoherenties, vaagheden, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden dat ze niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, alsook dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij omwille van zijn desertie onevenredig of disproportioneel zal worden bestraft door de Iraakse autoriteiten.

Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft, zoals hierna blijkt.

2.4.2.6. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het logisch is dat hij er niet altijd in slaagde een samenhangend verhaal te brengen en dat hij een aantal fouten maakte in zijn relaas. De feiten deden zich intussen al meer dan twee jaar geleden voor, en verzoeker maakte zaken mee die een diepe indruk op hem hebben nagelaten en waardoor hij psychologische problemen en angsten kreeg.

De Raad kan verwijzen naar wat reeds werd gesteld in punt 2.4.2.2. omtrent de voorgelegde psychologische attesten. Deze documenten – die zeer summier zijn en in wezen enkel handelen over de vraag om een psychotherapeut aan te stellen die het Arabisch beheerst – tonen niet aan dat verzoeker dermate zou kampen met psychische problemen dat hij niet in staat zou zijn om een gedetailleerd en coherent relaas uit de doeken te doen.

Ten tweede merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat van verzoeker kon worden verwacht dat hij “alle” gebeurtenissen en data “perfect” kon weergeven. Verzoeker legt dermate vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de kernelementen van zijn relaas, dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. Bovendien zijn deze vaststellingen niet te verklaren door het feit dat verzoeker zich niet meer alle gebeurtenissen en data perfect zou kunnen herinneren. Verzoeker schetst doorheen de verschillende gehoren immers simpelweg een gans andere context of geeft een chronologie weer van de feiten die niet kan kloppen. Deze verschillende motieven worden hieronder uitvoerig besproken.

2.4.2.7. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat hij tussen 2007 en 2015 “*geen andere concrete missies*” heeft gedaan, maar stelt tegelijk dat hij in die periode “*zowel grote als kleine zaken*” heeft moeten onderzoeken, zoals onderzoeken naar voeding en materiaal. De corruptie binnen het Iraakse leger is wijdverspreid en gaat ook over dergelijke kleine zaken.

De Raad stelt vast dat verzoeker met deze *post factum* uiteenzetting tracht een logische situatie te schetsen van zijn werkzaamheden bij de inlichtingendienst, met name dat hij zich tussen 2007 en 2015 heeft bezig gehouden met onderzoeken naar “*zowel grote als kleine zaken*”, om dan pas in 2015 een hele belangrijke missie ter plaatse te verrichten. Deze *post factum* uiteenzetting verschoont de vaststelling dat verzoeker uiterst vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de frequentie van onderzoeksmissies voor ernstige misdrijven die hij ter plaatse zou hebben ondernomen, niet.

Zo antwoordde verzoeker, wanneer hij tijdens het eerste gehoor werd gevraagd naar zijn precieze functie binnen de inlichtingendienst en zijn taken, als volgt: “*Ik kreeg missies, ik ging vooraf naar kazernes en diensten, ik verzamelde info, bijvoorbeeld info over corrupte officiers, diefstal, oneerlijkheid, en onrechtvaardigheid. Ik gaf al de info door aan mijn oversten, J. of I. Alles wat niet mocht moest ik doorgeven aan die mannen. Je kan me spion noemen (...)*”. Ook stelde hij: “*Ik werkte samen met A. K. Ik moest altijd wachten tot Hashd en het leger de stad bevrijdden. Dan pas mag ik informatie verzamelen. Ik krijg bevelen van minister of van mijn oversten. En dan ga ik eens bij de inwoners horen. Zij zeggen bijvoorbeeld, mijn kinderen zijn gearresteerd, en ze zijn geen terroristen. Anderen zeggen, iemand nam mijn huis in beslag, maar we deden niets. De andere spreekt over zijn schapen. Ik vraag hen, wie heeft dat gedaan, wanneer en hoe, ik noteer alles, en ik stuur dat op naar mijn overste. Sommige soldaten martelen mensen, ik neem hun namen, en ik geef die aan mijn oversten.*” (CGVS, stuk 15, gehoor 1 augustus 2016, p. 11-12). Wanneer hem vervolgens werd gevraagd om een paar voorbeelden te geven van missies die verzoeker “*in het begin*” van zijn carrière heeft gedaan, stelde

verzoeker plots: *"Mijn werk was vooral administratief, en ik deed administratieve taken. Ik maakte lijsten, ik deed onderzoek over verschillende officiers, ik gaf zulke lijsten aan J. en anderen"* (CGVS, stuk 15, gehoor 1 augustus 2016, p. 12). Daarna wees de *protection officer* erop dat: *"Zonet vroeg ik was is uw functie, en u zei ik doe vooral missies, dan vroeg ik sinds wanneer heeft u die functie, u zei sinds 2004, maar uw eerste missie was pas in 2015, enkele maanden voor uw vertrek?"*, om dan nogmaals te vragen: *"Maar tussen 2004 en 2015, heeft u toen ook al missies gedaan?"* (CGVS, stuk 15, gehoor 1 augustus 2016, p.12). Verzoeker verklaarde dan dat hij "als steun" op missies ging waarbij hij verwees naar de bevrijding van de Australiër in 2005. De commissaris-generaal merkt terecht op dat verzoeker, blijkens zijn verklaringen, toen gewoon soldaat in het leger was, dus dit was voor zijn tewerkstelling bij de inlichtingendienst. Dan werd verzoeker nog maar eens de vraag gesteld: *"Kan u nog een paar voorbeelden geven van andere missies die u tussen 2004 en 2015 deed?"*. Verzoeker stelde dan dat hij gewerkt heeft als lid van een onderzoekscomité. Hij ging samen met de leden naar verschillende militaire eenheden om te kijken naar het eten en de drank van de soldaten en om te kijken of zij goede logeerplaatsen hadden (CGVS, stuk 15, gehoor 1 augustus 2016, p. 12-13).

Uit de gehoorverslagen blijkt dus dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij vooral missies ter plaatse deed waarbij hij rapporteerde over verschillende mensenrechtenschendingen en misbruiken begaan door het leger. Wanneer hierbij telkens opnieuw gepolst werd naar concrete voorbeelden, bleef verzoeker rond de pot draaien, om uiteindelijk aan te geven dat hij zich tot enkele maanden voor zijn vertrek heeft beziggehouden met het controleren van zaken zoals het voedsel, de drank en de logeerplaatsen en dergelijke van de soldaten.

In het verzoekschrift wordt nu gesteld dat hij gedurende in de periode 2007-2015 ook nog "grotere" zaken zou hebben onderzocht, doch hiervan wordt geen enkel voorbeeld gegeven. De verzoeker heeft hier overigens ook geen voorbeeld van kunnen geven tijdens zijn gehoren, hoewel er verschillende keren naar gevraagd werd.

Uit zijn verklaringen kan dus alleen opgemaakt worden dat verzoeker tijdens de acht jaar dat hij voor de inlichtingendienst werkte, logistieke inspecties heeft uitgevoerd. Pas in 2015 zou hij twee "echte" missies ter plaatse hebben uitgevoerd waarbij hij rapporteerde over mensenrechtenschendingen en misbruiken begaan door personen die werkzaam zijn binnen het leger.

Wat betreft verzoekers verklaringen over deze onderzoeksmissies voor ernstige misdrijven die hij ter plaatse gedaan zou hebben, merkt de Raad in de eerste plaats op dat verzoeker zowel tijdens het tweede als het derde gehoor duidelijk aangaf dat hij een missie in Samarra op 5 maart 2015 startte (CGVS, stuk 12, gehoor 18 oktober 2016, p. 16 en stuk 6, gehoor 27 april 2017, p. 15) en dat hij bovendien tijdens het tweede gehoor duidelijk aangaf dat hij tussen 5 maart 2015 en 8 mei 2015 altijd in Samarra was, dat het dezelfde missie betrof en dat hij altijd op dezelfde plaats was (CGVS, stuk 12, gehoor 18 oktober 2016, p. 16).

Deze verklaringen vallen moeilijk te rijmen met zijn andere verklaring tijdens het eerste gehoor dat hij op 5 maart 2015 een eerste missie ter plaatse heeft gedaan in Tikrit. Verzoeker verklaarde hierbij dat het ging over soldaten die wapens verkochten aan Al-Qaeda. Hij heeft toen informatie gegeven over de overste van de mortierafdeling, die informatie zou de minister hebben bereikt (CGVS, stuk 15, gehoor 1 augustus 2016, p. 12). Het betrof met andere woorden een belangrijke missie.

De Raad acht het dan ook vreemd dat de verzoeker, enerzijds, tussen 2007 en 2015 slechts twee belangrijke missies ter plaatse heeft gedaan, maar dat hij, anderzijds, deze missies niet correct in de tijd kan situeren. Dit is des te opmerkelijker nu de missie in Samarra heeft geleid tot zijn vlucht uit Irak. Verzoeker doet uitschijnen dat deze missies tegelijkertijd liepen, wat mogelijk was omdat Samarra en Tikrit niet zo ver van elkaar liggen. Deze uitleg kan echter niet worden ingepast in de verschillende verklaringen die hij op het CGVS heeft afgelegd.

Wat er ook van zij, de Raad kan zich scharen achter het besluit van de commissaris-generaal dat verzoeker, indien hij werkelijk actief ter plaatse onderzoek voerde door burgers in pas bevrijde gebieden of militairen persoonlijk te gaan interviewen over mensenrechtenschendingen en misdrijven, het niet aannemelijk is dat hij zich slechts twee missies kan herinneren uit een periode die zich uitstrekt van 2007 tot 2015. Uit deze vaststellingen blijkt inderdaad dat verzoeker de indruk probeerde te wekken een zwaarwichtige positie te bekleden binnen de inlichtingendienst, wat afbreuk doet aan diens algemene geloofwaardigheid. De commissaris-generaal geeft voor deze conclusie pertinente en correcte argumenten weer, die de Raad kan bijtreden: *"Ten eerste legde u uiterst vage en tegenstrijdige*

verklaringen af over de frequentie van onderzoeksmissies voor ernstige misdrijven die u ter plaatse gedaan zou hebben. U vertelde bijvoorbeeld dat u vooral missies in legerkazernes deed en informatie verzamelde over corrupte officiers, diefstal, oneerlijkheid of onrechtvaardigheden (CGVS I, p.11). U beschreef ook dat u steeds moest wachten tot Al Hashd Al Shaabi de stad bevrijd had voor u informatie kon gaan verzamelen. U zei dat u vervolgens de inwoners interviewde en hun klachten noteerde over kinderen die onrechtmatig gearresteerd waren, woningen die onterecht in beslag genomen waren, schapen die gestolen waren, of burgers die gemarteld werden. Toen u gevraagd werd of u concrete voorbeelden kon geven van missies die u in het begin van uw carrière had gedaan, minimaliseerde u plots uw werk door te stellen dat u vooral administratieve taken uitvoerde en slechts lijsten maakte die u doorgaf aan uw oversten. Toen u vervolgens gevraagd werd vanaf wanneer u dan ook echt missies ter plaatse deed, verwees u naar een eerste missie die u op 5 maart 2015 in Tikrit gedaan zou hebben, in verband met illegale wapenhandel tussen Al Qaeda en soldaten van het Iraakse leger (CGVS I, p.12). Volgens uw latere verklaringen werd u echter op 5 maart 2015 uitgestuurd voor uw fatale missie in Samarra, en niet in Tikrit (CGVS II, p.16 en CGVS III, p.15). Ook al verwacht het CGVS niet dat u steeds exacte data kan geven, is het eveneens merkwaardig dat u uw eerste missie pas in 2015 situeerde hoewel u al sinds 2007 voor de inlichtingendienst werkte (CGVS III, p.9 en p.11). Deze missieloze lacune van acht jaar druist in tegen het beeld van een actieve en verantwoordelijke functie dat u net voordien geschetst had. Geconfronteerd met dit verschil herhaalde u dat u van 2004 tot 2015 voornamelijk administratieve taken deed en zei u dat u uw eerste missie in Tikrit deed, en uw tweede missie in Samarra (CGVS I, p.12). Wederom werd u gevraagd of u tussen 2004 en 2015 missies deed. U antwoordde dat u "als steun" meeging op missies en gaf als voorbeeld dat u in 2005 in de Adelwijk in Bagdad assisteerde bij de bevrijding van een ontvoerde Australiër. Het CGVS stelt echter vast dat deze bevrijdingsoperatie plaatsvond toen u gewoon soldaat in het leger was, dus vóór uw tewerkstelling bij de inlichtingendienst, zelfs nog twee jaar voor u uw opleiding door de Amerikanen had gekregen (zie CGVS III, p.11 en zie informatie over de Australiër Douglas Wood, toegevoegd aan uw administratief dossier). Gezien uit de context van de vragen duidelijk is dat de behandelende ambtenaar polste naar voorbeelden van uw werk bij de inlichtingendienst, is het frappant dat u een missie uit 2005 aanhaalde die niet binnen deze functie viel. Toen u opnieuw gevraagd werd of u andere voorbeelden kon geven van missies die u tussen 2004 en 2015 deed, moest u eerst een poosje nadenken, om vervolgens te stellen dat u als lid van een onderzoekscomité bijvoorbeeld de voeding en logeerplaatsen van soldaten ging controleren (CGVS I, pp.12-13). Indien u werkelijk actief ter plaatse onderzoek voerde door burgers in pas bevrijde gebieden of militairen persoonlijk te gaan interviewen over mensenrechtenschendingen en misdrijven, is het niet aannemelijk dat u zich slechts twee missies kan herinneren uit een periode die zich uitstrekt van 2007 tot 2015. Uit deze vaststellingen blijkt dat u de indruk trachtte te wekken een zwaarwichtige positie te bekleden binnen de inlichtingendienst, wat dan ook afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid."

2.4.2.8. Verzoeker kan zich evenmin akkoord verklaren met de vaststelling dat zijn verklaringen over zijn onderzoeksmethodiek voor ernstige misdrijven begaan door hooggeplaatsten onlogisch en onwaarschijnlijk zijn.

Verzoeker stelt vooreerst dat de verwerende partij onvoldoende inzicht heeft in de werking van het Iraakse leger. Het is niet onlogisch dat hij tijdens een dergelijke missie ook werd ingeschakeld om minder belangrijke zaken te onderzoeken. Deze zaken kaderen ook binnen de corruptieproblematiek binnen het Iraakse leger, waarbij oversten belangrijke inkomsten kunnen genereren. Verzoeker geeft dan een voorbeeld van een onderzoek dat hij uitvoerde: er werd munitie besteld, doch de oversten verkochten deze munitie door aan IS.

Deze uitleg kan de Raad echter niet overtuigen. Tijdens zijn gehoren werd verzoeker gevraagd hoe hij precies te werk ging tijdens een missie. Tijdens de uiteenzetting van zijn methodiek verwees verzoeker enkel naar inspecties die betrekking hebben op klachten over diefstal van zakgeld, wapendiefstal, ongewettigde afwezigheden, verloningen etc. Vervolgens werd tot vier keer toe gevraagd hoe verzoeker concreet te werk ging tijdens zijn missie in Samarra. De verzoeker gaf dan aan dat ze keken wat voor eten de soldaten kregen, hoe alles in zijn werk ging met de verloning en dat men hem klachten kwam melden over verloningen en over het feit dat ze hun eigen pennen en noteerschriften moesten kopen omdat hun oversten er zagezegd geen budget voor hadden maar het geld hiervoor zelf inhielden (CGVS, stuk 6, gehoor 27 april 2017, p. 14-15 en stuk 12, gehoor 18 oktober 2016, p. 10).

Verzoekers verklaring dat hij tijdens zijn missie in Samarra ook gerapporteerd zou hebben over zwaarwichtige feiten begaan door onder meer de brigadeleider en dat zijn onderzoeksverslagen een zeer belangrijke rol zouden hebben gespeeld in de militaire processen tegen deze persoon, staat aldus

in schril contrast met wat hij uiteindelijk weet te vertellen over de concrete onderzoeksmethodiek die hij tijdens deze missie hanteerde om aan feitenvinding te doen. Uit de gehoren blijkt immers zeer duidelijk dat hij niets meer kan vertellen dan dat hij de verschillende lokalen en diensten bezocht om onder meer te kijken wat voor eten de militairen kregen of hoe hun verloning werd berekend en uitgekeerd. Hij stelt dat hij ook werd gecontacteerd door militairen die stiekem hun beklag kwamen doen over het feit dat ze zelf hun balpennen en noteerschriftjes dienden te bekostigen. Verzoeker slaagde er tijdens zijn gehoren niet in om aan de hand van concrete voorbeelden uit te leggen hoe hij informatie verzamelde omtrent de zwaardere misdrijven waarover hij onderzoeksverslagen heeft geschreven. Hier werd tijdens het gehoor nochtans meerdere keren naar gevraagd. Van iemand die beweert een belangrijke rol te hebben gespeeld in het onderzoek naar zwaarwichtige feiten en de processen die naar aanleiding van dit onderzoek werden gevoerd, is het niet ernstig dat hij enkel voorbeelden kan geven over banale zaken. Het concreet voorbeeld dat verzoeker aanhaalt in het verzoekschrift, werd, zelfs na herhaaldelijk aandringen, niet opgegeven tijdens zijn gehoren op het CGVS.

Derhalve kon de commissaris-generaal terecht tot de bevinding komen dat: *“Bij het beschrijven van uw onderzoeksmethodiek viel u steeds terug op voorbeelden van louter praktische inspecties, maar wijdde u op geen enkele manier uit over uw concrete aanpak voor uw onderzoeken naar zwaardere misdrijven of mensenrechtenschendingen, hoewel daar herhaaldelijk naar gevraagd werd. Het is niet aannemelijk dat u, gevraagd naar uw ervaringen en onderzoeksmethodes op missie in Samarra, voornamelijk verwees naar klachten over zakgeld, de kwaliteit van voeding of zelfs de aankoop van balpennen, terwijl u beweerde daar fysieke mishandeling, diefstal, onrechtmatige ontvoeringen voor losgeld, martelingen van gedetineerden en moorden door de legerleiding onderzocht te hebben (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5; CGVS I, pp.11-12; CGVS II, p.12). Dit wijst erop dat u weliswaar ervaring zou hebben als logistiek inspecteur, maar niet als onderzoeker van zware misdrijven.”*

Verder kan de Raad zich aansluiten bij de vaststelling dat de gang van zaken die verzoeker beschrijft om informatie over zwaarwichtige feiten te vergaren onlogisch en onwaarschijnlijk is.

Verzoeker tracht heden in zijn verzoekschrift een nieuwe uitleg te geven aan deze onlogische gang van zaken door te herhalen dat hij op basis van een bevel toegang kreeg tot een militair adres waar de drie voornoemde hooggeplaatste militairen werkten, met de bedoeling ongehinderd de zaken *“algemeen te onderzoeken”* en te poneren dat het niet abnormaal is binnen het Iraakse leger dat er leden van de inlichtingendiensten rondhangen om zaken te onderzoeken. Hij stelt dat dit algemeen is, dat niemand op de hoogte is van het specifieke voorwerp van het onderzoek en dat hij de brigadeleider en zijn twee handlangers niet rechtstreeks gecontroleerd of ondervraagd heeft.

Deze uitleg doet evenwel geen afbreuk aan de terecht vaststelling dat het absoluut niet aannemelijk is dat hij, in een periode waarin de strijd tegen IS in die regio zeer intens was, in het geheim via via inlichtingen kon inwinnen over deze drie personen. Het is verder, in de geschetste omstandigheden, ook niet aannemelijk dat personen binnen deze legerkazerne gewoon naar hem toekwamen – soms op afspraak zodat hij vertrouwelijk met deze personen kon spreken – om hem te informeren over de ernstige misdrijven gepleegd door hun overste, zonder dat deze laatste een idee had van het onderzoek dat verzoeker voerde. Kennelijk vond iedereen werkzaam binnen deze brigade gemakkelijk zijn weg naar verzoeker – die een ander uniform droeg maar zich nooit identificeerde als medewerker van de inlichtingendienst – en voelden zij zich comfortabel genoeg om hem op de hoogte te stellen van de ernstige misdrijven begaan door, onder meer, de brigadeleiding, zonder dat deze personen ook maar enig vermoeden hadden van dit onderzoek. Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen afdoende verklaring voor deze onlogische en onwaarschijnlijke gang van zaken.

2.4.2.9. Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker heeft afgelegd omtrent de duur van de missie in Samarra, bevestigt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij op 8 juni 2015 het bevel van de legerleiding heeft gekregen om zijn opdracht te staken en terug te keren naar zijn afdeling. Verzoeker onderstreept dat hij nooit heeft verklaard dat hij op 8 mei 2015 is vertrokken. Hij heeft dit ook gemeld na de confrontatie met deze tegenstrijdigheid tijdens het derde gehoor op het CGVS. Mogelijks heeft de tolk hem verkeerd begrepen. Verzoeker verwijst nog naar de uiteenzetting van de feiten die hij weergeeft in een brief gehecht aan het verzoekschrift (stuk 3). Hierin wordt ook gesteld dat hij op 8 juni 2015 het bevel heeft gekregen om de missie te verlaten.

Het volstaat te dezen niet om – in wezen – vast te houden aan één versie van de feiten, en te insinueren dat de tolk hem verkeerd zal hebben verstaan. In de bestreden beslissing wordt er immers terecht op gewezen dat: *“Zoals hierboven reeds vermeld verwacht het CGVS niet dat u doorheen drie gehoren*

*exact dezelfde data weergeeft over feiten die zich intussen een tweetal jaar geleden hebben voorgedaan. Rekening houdende met de mogelijkheid dat u zich simpelweg vergiste, werd u dan ook gevraagd of u zeker was dat u de missie in juni verlaten had, waarop u bevestigend antwoordde. Ook geconfronteerd met de opmerking dat u voordien de maand mei vermeld had als eindperiode, hield u vast aan uw stelling dat u in juni vertrok uit Samarra (CGVS III, p.16). Nochtans had u tijdens uw tweede gehoor op heldere wijze de chronologie van gebeurtenissen uiteengezet: u zou uw oversten op 6 mei 2015 voor het eerst officieel ingelicht hebben over de telefonische bedreigingen, zij bevestigden dat u mocht stoppen met uw missie, de dag nadien werd ook de legerleiding op de hoogte gebracht van de telefonische bedreigingen, en kort daarna, op 8 mei 2015 mocht u Samarra verlaten. U voegde er uitdrukkelijk aan toe dat u de missie mocht verlaten twee dagen ná de officiële verwittiging van de bedreiging (CGVS II, pp.15-16). Deze versie verschilt fundamenteel van de versie die u tijdens uw derde gehoor weergaf. Toen verklaarde u immers dat het proces tegen A. B. plaatsvond op 1 mei 2015 maar dat u pas een maand later, op 8 juni 2015, de missie mocht verlaten, hoewel uw taak eigenlijk afgerond was.”*

Het weergeven van deze twee fundamenteel verschillende versies – zoals dit correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing – kan niet worden verklaard door de argumenten die verzoeker aanhaalt in het verzoekschrift. Van verzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij op consistente wijze de chronologie van dergelijke feiten kan weergeven. Verzoeker kreeg immers serieuze bedreigingen tijdens deze missie, waarna hij deze missie zo snel mogelijk wenste te verlaten. Het is dan wel een groot verschil of verzoeker twee dagen na de officiële verwittiging op 5 mei 2015, of pas een maand later, op 8 juni 2015 – een maand tijdens dewelke hij niets meer te doen had – de missie mocht verlaten.

Daarbij merkt de commissaris-generaal dan nog terecht op dat het zeer bevreemdend is dat de verzoeker, als inlichtingenofficier, een volledige maand niets zat te doen binnen een brigade met een wraak beluste legerleider die door zijn toedoen berecht was, die ontsnapt was aan bestraffing en die zijn functie zelfs nog bleef behouden. De uitleg in het verzoekschrift dat hij toen binnen het militair domein is gebleven, waar men hem niets kon doen, overtuigt niet. Verzoeker verklaarde immers ook dat een commandant van de kanonniers op zijn kantoor werd overvallen en mishandeld door de militieleden van Al Hash Al Saaabi (CGVS, stuk 12, gehoor 18 oktober 2016, p. 9). Verzoeker verklaarde verder dat “de hele brigade” wist dat hij een verslag over de brigadeleider M. B. had opgemaakt en doorgestuurd. Verzoeker stelde dat het een officieel verslag was en dat het niet anders kon dan dat ze dat zouden weten (CGVS, stuk 12, gehoor 18 oktober 2016, p. 13). Het is in deze door verzoeker geschetste omstandigheden dan ook niet logisch te verklaren waarom verzoeker daar nog een maand veilig zou hebben kunnen verblijven. Verzoekers uitleg is niet samenhangend met zijn eerdere verklaringen.

2.4.2.10. Zoals reeds vermeld stelt de commissaris-generaal in verband met verzoekers missie naar Samarra ook nog vast dat hij incoherente verklaringen aflegt over de militaire processen tegen A. B.

Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift dat er een eerste proces was tegen M. B. alleen omtrent de mishandeling. Het tweede proces betrof het illegaal doorverkopen van wapens en het eisen van losgeld voor gevangenen. Dit tweede proces werd zowel gevoerd tegen A. B. als M. B.

De Raad stelt vast dat de verzoeker hierbij de versie weergeeft die hij tijdens zijn derde gehoor naar voren bracht. De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden in zijn stelling dat deze verklaringen niet te rijmen vallen met wat verzoeker heeft verklaard tijdens het tweede gehoor. Tijdens dit gehoor heeft hij immers duidelijk verklaard dat M. B. en A. B. een apart proces hebben gekregen. Daarbij verduidelijkt hij dat de onderzoekscommissie er enkel was voor de leider van de brigade, M. B. Het andere proces, voor de daden die rechtstreeks werden begaan door A. B., was een apart proces (CGVS, stuk 12, gehoor 18 oktober 2016, p. 13). Dat verzoeker heden zijn verzoekschrift louter volhardt in één versie van de verklaringen, kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet vergoelijken.

Verder merkte de commissaris-generaal nog terecht op dat de verzoeker tijdens zijn tweede en derde gehoor heeft verklaard dat hij zijn laatste verslag over A. B. op 1 mei 2015 heeft doorgestuurd, om even nadien te stellen dat het proces tegen A. B. en M. B. plaatsvond op 1 mei 2015. Verzoeker stelt nu in zijn verzoekschrift dat hij steeds heeft aangegeven dat hij zijn laatste verslag heeft doorgestuurd op 1 mei 2015. Hij heeft echter nooit gezegd dat het proces heeft plaatsgevonden op 1 mei 2015, hij weet ook niet wanneer dit proces precies heeft plaatsgevonden. Mogelijks heeft de tolk hem niet goed begrepen en dacht hij dat verzoeker de datum van het proces vermeldde.

De Raad merkt op dat de door verzoeker gesuggereerde lapsus geen steun vindt in het administratief dossier. Er werd tijdens het derde gehoor immers duidelijk gevraagd: "*Wanneer vond het proces tegen M. B. plaats?*", waarop verzoeker "*1/5/2015*" antwoordde. Hierna werd gevraagd: "*En tegen zijn broer?*", waarop verzoeker antwoordde: "*Hetzelfde tijdstip*". Daarna werd nog gevraagd: "*Wat was dan nog uw taak in mei 2015, na het proces?*" (CGVS, stuk 6, gehoor 27 april 2017, p. 18).

Gelet op de context van de vraagstelling, kan de verzoeker heden onmogelijk voorhouden dat de tolk dacht dat er gepolst werd naar de datum waarop het laatste verslag werd doorgestuurd. Hoewel inderdaad van de verzoeker niet kan worden verwacht dat hij altijd exacte data kan geven van de feiten, kan wel, zoals gesteld, worden verwacht dat hij een chronologie van de gebeurtenissen schetst die logisch is en die kan kloppen.

2.4.2.11. Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat het geheel van ongerijmdheden over de chronologie van gebeurtenissen, samengenomen met de vastgestelde vaagheden, onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden over de onderzoeksmissies van verzoeker en de methodiek die hij tijdens deze missies gebruikte, de tegenstrijdige verklaringen over de duur van verzoekers missie in Samarra en de incoherente verklaringen over de processen die hebben plaatsgevonden tegen M. B. en A. B., ertoe leidt dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker dat hij als lid van de inlichtingendienst bij het Ministerie van Defensie onderzoek deed naar ernstige misdrijven en mensenrechtenschendingen begaan door hooggeplaatste militairen, dat hij hierdoor bedreigingen is beginnen te ontvangen en dat vervolgens per abuis zijn broer werd vermoord en achteraf ook zijn schoonzus.

2.4.2.12. Deze conclusie wordt volgens de commissaris-generaal nog bevestigd door het feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de ontvoering van zijn schoonzus en dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS een dreigtelefoon in scène heeft gezet, hetgeen door verzoeker wordt betwist.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij de eerste keer dacht dat er losgeld was gevraagd, terwijl er daarna bleek dat er geen losgeld was gevraagd omdat zijn neefje was vrijgelaten en zijn schoonzus was vermoord zodat men toen uiteraard geen losgeld meer kon vragen.

De Raad stelt vast dat verzoeker met deze *post factum* uitleg tracht zijn verschillende verklaringen over het losgeld met elkaar te doen rijmen. Hiermee weerlegt verzoeker de terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat hij opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen aflegde in verband met de ontvoering van en moord op zijn schoonzus niet terwijl op pertinente wijze verwacht kan worden dat verzoeker over dergelijke zaken consistente verklaringen zou kunnen afleggen.

Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij en zijn broer op elkaar leken en dat het dus niet zo onlogisch is dat zijn broer per abuis werd vermoord. Ook hier fabriceert verzoeker wederom een *post factum* uitleg die geen afbreuk doet aan de pertinente opmerking van de commissaris-generaal dat waar verzoeker voorhoudt geïsoleerd te worden door een machtige brigadeleider met connecties binnen het parlement alsook door een leider van Al Hashd Al Shaabi, die verantwoordelijk was voor zijn wijk, hij met andere worden wordt geïsoleerd door personen van wie men mag verwachten dat die over een uitgebreid netwerk en de nodige middelen en ervaring beschikken om hun acties voor te bereiden. Het is dan ook weinig aannemelijk dat men er telkens niet in slaagde de juiste personen te pakken te krijgen en dat zijn belagers zich herhaaldelijk vergisten van doelwit. De uitleg dat verzoekers belagers zijn schoonzus voor zijn vrouw hebben aangezien, omdat men in Irak zijn vrouw niet "*aan Jan en alleman laat zien*", overtuigt om deze reden evenmin.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker ten stelligste dat hij een dreigtelefoon in scène zou hebben gezet. Hij stelt dat dit wel degelijk een dreigtelefoon uit Irak was of van een persoon die banden heeft met zijn Iraakse belagers. Volgens verzoeker verduidelijkt de verwerende partij niet waaruit zij afleidt dat deze gebeurtenis in scène werd gezet. Bovendien nam de politie de bedreigingen wel serieus. Verzoeker werd immers tweemaal overgeplaatst naar een ander opvangcentrum.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal wel degelijk uiteenzet waarom hij van mening is dat de dreigtelefoon in scène werd gezet: "*Aan het begin van uw derde gehoor werd u gevraagd of u sinds het vorige gehoor nog dreig telefoons had ontvangen (CGVS III, p.6). U antwoordde van niet omdat u na uw klachtneerlegging bij de politie (op 8 september 2016) onmiddellijk van telefoonnummer bent veranderd (CGVS III, p.6 en CGVS II, p.6). Plots ontving u tijdens het einde van uw derde gehoor een telefoonoproep van een contactpersoon met de naam "bedreiging van Irak". Geconfronteerd met de*

*vraag of dit dan toch weer de eerste dreigtelefoon in hele lange tijd was, zei u dat u sinds vier, vijf à zes dagen weer dreig telefoons ontving en dat u tevergeefs getracht hebt de identiteit van uw bedreiger te achterhalen via een speciaal programma (CGVS III, p.25). Los van het feit dat het uiterst merkwaardig is dat uw bedreigers er alweer in geslaagd waren om uw nieuwe telefoonnummer te traceren, druisen uw verklaren ook volstrekt tegen elkaar in. U had immers aan het begin van uw derde gehoor duidelijk aangegeven dat u geen dreig telefoons meer ontving. Aangezien de behandelende ambtenaar hier uitdrukkelijk naar informeerde, is het volstrekt onaannemelijk dat u toen niet aangaf dat u sinds een kleine week toch weer dreig telefoons ontving.” Deze bemerkingen vinden steun in het administratief en de Raad acht deze vaststellingen pertinent.*

Wat betreft de opmerking van verzoeker dat hij wel serieus werd genomen door de politie en dat hij (tot twee keer toe) verplaatst werd naar een ander opvangcentrum, verwijst de Raad naar het vervolg van de motivering in de bestreden beslissing: *“Ook heeft uw politieklacht hieromtrent geen enkele bewijswaarde. De klacht vermeldt enkel dat er “bedreigingen” zijn geweest van 20 augustus 2016 om 00u00 tot 8 september 2016 om 15u00, en dat uw klacht niet verder onderzocht werd (zie stuk 25). Nochtans vermoedde u dat uw bedreigers degenen waren met wie u in het opvangcentrum een kamer deelde. Gezien de ernst van de bedreigingen qua frequentie en inhoud, en gezien u een sterk vermoeden had wie de daders waren, is het zeer vreemd dat u de politie uw klacht niet verder liet onderzoeken (CGVS II, pp.5-6). Ter verklaring stelde u dat uw assistente H. (...) dit afraadde omdat dit zou kunnen leiden tot problemen voor uw familie in Irak. Het is ten eerste al uiterst toevallig dat u net in België in hetzelfde opvangcentrum, en zelfs in dezelfde kamer zou belanden met personen die banden hebben met uw persoonlijke bedreigers. Ten tweede wijst het feit dat u niet aandrong op verder onderzoek van deze bedreigingen op een fundamenteel gebrek aan interesse uwentwege. Samengenomen met de in scène gezette dreigtelefoon, kan aan de bedreigingen die u beweerde in België en in Irak te hebben ondervonden geen geloof worden gehecht.”*

Hoewel de verzoeker dus aanvoert dat men deze bedreigingen zodanig ernstig heeft genomen dat hij werd overgeplaatst, blijkt – zoals hierboven reeds werd opgemerkt bij de bespreking van de voorgelegde uitprints van de dreigberichten via Viber en het politieverlag – dat verzoeker eigenlijk zelf heeft verhinderd dat zijn klacht bij de politie verder werd onderzocht en dat hij daar geen overtuigende reden voor kan geven. Al deze voornoemde elementen samen gelezen, leiden volgens de Raad tot de vaststelling dat de dreigtelefoon tijdens het derde gehoor op het CGVS wel degelijk in scène werd gezet. Het louter vasthouden aan het tegendeel volstaat niet om alsnog een ander licht te werpen op deze conclusie.

Dit wordt uiteraard verder bevestigd door de voormelde tegenstrijdigheden, incoherenties, vaagheden en onwaarschijnlijkheden in zijn verklaringen. Hierdoor kan er in de eerste plaats al geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij onderzoek deed naar ernstige misdrijven gepleegd door hooggeplaatste militairen en dat hij naar aanleiding van dit onderzoek wordt geviséerd en bedreigd door deze personen.

2.4.2.13. De verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift nog op dat hij een soennitische Arabier is en dat hij om die reden een bijzonder risico loopt in Irak. Dit blijkt uit verschillende mensenrechtenrapporten, onder meer uit een rapport van Amnesty International van januari 2017 (stuk 4 bij het verzoekschrift). Verzoeker citeert een tweetal passages uit dit rapport om te onderlijnen dat:

- soennitische mannen en jongens vaak het slachtoffer zijn van foltering en mishandeling aan *checkpoints* of in detentiecentra die gecontroleerd worden door sjiiitische milities;
- de sjiiitische milities, in hun strijd tegen IS, verschillende oorlogsmisdaden, misdaden tegen het internationaal humanitair recht en mensenrechtenschendingen hebben gepleegd en dit vooral tegen leden van de soennitische Arabische gemeenschap.

De Raad merkt op dat uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt *“dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiiitische milities”*, doch niet dat soennieten actueel in Bagdad het voorwerp zijn van groepsvervolging (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’: *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”*, 26 maart 2018, p. 33-34). Het loutere gegeven soenniet te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Verzoeker dient dit *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker dient aldus concrete aanwijzingen aan te reiken waaruit blijkt dat hij omwille van dit element dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Verzoeker heeft in dit verband echter geen concrete

geloofwaardige problemen aangehaald. Zijn bewering dat hij, onder andere, geïnterviewd wordt door een sjitische militieleider, en dit des te meer door zijn soennitische achtergrond, werd ongeloofwaardig bevonden om de redenen die hierboven werden uiteengezet.

2.4.2.14. Waar verzoeker stelt dat hij nogmaals zijn versie van de feiten heeft uiteengezet, waarbij hij verwijst naar een brief in het Arabisch en een vertaling naar het Nederlands (stuk 3 bij het verzoekschrift), merkt de Raad op dat het opnieuw herhalen van de eerder afgelegde verklaringen, die reeds werden beoordeeld, niet volstaat om de vaststellingen van de commissaris-generaal alsnog in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker in deze brief nog opmerkt dat hij ondertussen verschillende aanhoudingsbevelen heeft ontvangen van het leger omwille van zijn desertie, kan de Raad enkel vaststellen dat deze aanhoudingsbevelen niet werden voorgelegd, noch bij het Commissariaat-generaal, noch als bijlage bij het verzoekschrift.

In ruimere zin volstaan deze stukken ook niet om te bewijzen dat verzoeker internationale bescherming nodig heeft omwille van de door hem gepleegde desertie. Zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, kan internationale bescherming omwille van desertie slechts worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in en een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. De commissaris-generaal heeft *in casu* vastgesteld dat verzoeker geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat verzoeker omwille van één van voormelde redenen nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal motiveert dit als volgt in de bestreden beslissing: *“Uit uw verklaringen blijkt dat uw desertie het gevolg is van de bedreigingen die u ontving. U stelde dat u na de moord op uw broer niet op formele wijze ontslag nam, maar wel aan uw oversten ging melden dat u niet meer kon komen werken. U moest al uw badges laten liggen, en na uw tweede dag afwezigheid werd u als deserteur beschouwd (CGVS II, pp.18-19 en CGVS III, pp.4-5). Op 25 augustus 2015 werd een onderzoeksraad opgericht om uw desertie te onderzoeken (CGVS III, p.4 en stuk 4). Op 1 maart 2017 kwam een legereenheid met militaire wagens naar het onderduikadres van uw vader om u te arresteren. U wist niet exact wat de reden van uw aanhouding was, maar u vermoedde dat het te maken had met de bedreigingen en met het onderzoek naar uw desertie (CGVS III, pp.3-4).*

*Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak veroordeeld te worden wegens uw desertie, merkt het CGVS vooreerst op dat u geen bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. U legde weliswaar een document neer over de oprichting van een onderzoeksraad (stuk 4), maar u hebt geen informatie welk resultaat daaruit voortgekomen is en of u ooit daadwerkelijk veroordeeld bent voor desertie. Noch u, noch uw familie heeft iets gehoord over de procedure die tegen u zou lopen. U hebt er ook niets meer over gehoord via collega's (CGVS III, p.5). Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de*

*Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.*” De Raad kan zich aansluiten bij deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, met name de gehoorverslagen en de bij de nota met opmerkingen gevoegde COI Focus: *“Irak De toepassing van de militaire strafwet in het geval van desertie”* (stuk 1). In het verzoekschrift wordt overigens niet ingegaan op voormelde vaststellingen.

2.4.2.15. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift aldus beperkt tot het herhalen van het vluchtrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post factum*-verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar nalaat concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

De Raad besluit dat verzoeker de hierboven besproken gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, niet weerlegt. Deze vermelde motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

## 2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

### 2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2 Ernstige schade bestaat uit:*

*a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

### 2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken

gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 26 april 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheids-situatie in Bagdad*" van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die werd bijgebracht door de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog

altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “*ramadanoffensief*” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Uit de landeninformatie kan verder niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de

doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR *Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De Raad merkt op dat niet wordt betwist dat er zich in Bagdad nog terreuraanslagen, gepleegd door ISIS, voordoen en dat daarbij maandelijks nog verschillende slachtoffers vallen. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat dit gegeven in rekening werd gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie in 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook verder in 2018. De rapporten die verzoeker aanhaalt, liggen in dezelfde lijn van de informatie waarover de verwerende partij beschikt, en kunnen deze vaststellingen niet weerleggen. Er werd in de analyse ook in rekening gebracht dat sjjiitische milities voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden en dat soennitische burgers een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Er wordt ook niet ontkend dat betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust een negatieve impact hebben op de veiligheidssituatie in Bagdad, met name de impact van dit geweld op het dagelijkse leven van de burgers alsook de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten. De Raad herhaalt dat ook diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen die relevant zijn voor de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. In dit verband verklaart de verzoeker zich niet akkoord met de vaststelling dat Bagdad desondanks nog steeds een functionerende grootstad is. Dit standpunt kan niet worden bijgetreden daar dit geen steun vindt in de landeninformatie die de verwerende partij heeft bijgebracht. Zoals gesteld, werd bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad terdege rekening gehouden met het gegeven dat er zich nog aanslagen voordoen alsook met de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat hij specifiek wordt gevisieerd dan wel omdat in zijn hoofd een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker haalt aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met 1) de bedreigingen die hij ontving van M. B. en S. A. en 2) zijn soennitische afkomst, waardoor hij wordt gevisieerd door de sjjiitische milities.

Voor zover de verzoeker hiermee verwijst naar zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande, waarbij wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

Zoals reeds vermeld, uit de informatie die werd bijgebracht door beide partijen, hoewel hierin wordt gewezen op het gegeven "*dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van*

*meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiitische milities",* blijkt niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Het enkele gegeven dat verzoeker soenniet is, is op zich dus niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Verder moet worden vastgesteld dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan zijn religie verbonden problemen, heeft aangehaald. Aldus zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging specifiek wordt gevisieerd.

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MAES